

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

APZINĀSIMIES LATVIEŠU TAUTAS KAREIVĪGUMU!

Saruna ar “Daugavas Vanagi Latvijā Limbažu nodaļas” pilnvaroto pārstāvi,
Rīgas domes deputātu **Jāni Ati Krūmiņu**

**16. MARTS –
LATVIEŠU
NACIONĀLĀ
SPĪTA DIENA**

DDD: Biedrība “Daugavas Vanagi Latvijā Limbažu nodaļa” ir pieteikusi gājieni 16. martā – Latviešu leģionāru piemiņas dienā. Cikots notiks šis pasākums?

Jānis Atis Krūmiņš: 16. martā, kā tas jau ir noticis pēdējos gados, plkst. 10:00 Doma baznīcā notiks latviešu leģionāriem veltīts dievkalpojums. Plkst. 11:00 no dievnama ar

godinām latviešu karavīrus, latviešu jaunekļus, kuri, sasniedzot pilngadību, tika ierauti kara gaitās, un kuru kapa vietas mums nav zināmas, vai arī tās ir Krievijas teritorijā, kur nevaram tās sakopt.

Vēlāk brauksim uz Lesteni – **Lestenes Brāļu kapos piemiņas brīdis sākas plkst. 14:00.**

Patiesībā 16. marta pasākumi ir tāds kā rituāls, šī diena ir latviešu nacionālā spīta diena. Un to ir panākusi gan valdības neizlēmība par latviešu karavīru piemiņas godināšanu, gan pretējās puses stratēģija izmantot faktu,

par latviešu leģionāriem Otrajā pasaules karā. Deklarācijā Saeimas paustā apņēmība rūpēties par latviešu karavīru goda un cieņas aizskārumu novēršanu Latvijā un ārzemēs netiek pildīta. Saskatot šīs valdības līmeni atstātās nišas, tāds Josifs Korens vienmēr ir klāt. Un, protams, arī “Saskaņas

centra” atbalsts ar Nilu Ušakovu priekšgalā!

DDD: Tas tikai nozīmē, ka latviešiem karš vēl nav beidzies, pretējā gadījumā tādi kā Korens turētu muti. Vārbūt 16. marts izsaka latviešu tautas pretošanos okupantiem un cīņu par okupācijas seku likvidēšanu?

Turpinājums 4. lpp.

“Tāpēc es novēlu latviešu policistiem būt kopā ar savu tautu! Tad 16. martā atkritīs ļoti daudz problēmu.”

ziediem rokās visi kopīgi dosimies uz Brīvības pieminekli.

Ar ziedu nolikšanu pie Brīvības pieminekļa mēs

ka Latvijas valdībai nav stingra mugurkaula, lai pildītu Latvijas Republikas Saeimas 1998. gada 29. oktobrī pieņemto deklarāciju

VECIE CELI LATVIEŠIEM VAIRS NEDER

Saruna ar Liepājas nacionālistu **Viktoru Birzi**

**RUNĀŠANAI VIEN
NAV JĒGAS**

DDD: Vai partija “Nacionālo spēku savienība” vēl darbojas? Kādas ir latviešu nacionālistu aktivitātes Liepājā?

Viktors Birze: Kā politiska partija “Nacionālo spēku savienība” (NSS) darbību pārtrauca jau 2008. gadā. Kādēļ? Atbildešu vienkārši: cilvēcis-kais faktors spēlēja ne to pēdējo lomu. No politiskas partijas ir jēga, ja ir cilvēki, komanda, kas ir gatava pašreizējai darboties. Nerunāsim par darbības imitāciju, bezjēdzīgu vārīšanu savā sulā, protokolu rakstīšanu un tiksmīnāšanu par sevi, bet reālu darbību.

Jāatzīst, ka pārāk maz bija to vilcēju, bet daudz līdzskrējēju, pasīvu cilvēku, kas labākā gadījumā atnāca uz kādu sapulci, nereti “aiz matiem” tika aizvilkti uz kādu pike-tu vai mītiņu. Vārdos jau daudzi bija vareni nacionālisti, nereti vēl ar savu “es”, kas prata gan kritizēt, gan pamācīt, bet realitātē bija mazs, gandrīz uz rokas pirkstiem skaitāms kodoliņš, kas piecus gadus vilka kopīgo lietu, lika uz spēles savu karjeru, privāto dzīvi, nervus. Vienā brīdī gluži vienkārši izdegām. Toreiz šķita neiespējami sasniegt partijas izvirzītos mērķus, tādēļ nolēmām uz laiku apturēt darbību.

Turpinājums 5. lpp.

Šajā numurā lasiet!

**KURŠ SARĪKOJA
TERORAKTU PRET
AIVARU GARDU?**

→ 2. lpp.

**Andrievs Ezergailis:
ROMĀNS IR SANĀCIS BAISS**

→ 5. lpp.

**MILITĀRISTS BRUNČOS
JEB VAIRA VĒLAS KARU**

→ 8. lpp.

Latviešu leģionāri pie Cesvaines 1944. gada vasarā

**Latviešu leģionāru
piemiņas dienas pasākumi
16. MARTĀ**

Plkst. 10:00 – dievkalpojums Doma baznīcā

Plkst. 11:00 – gājiena sākums no Doma laukuma uz Brīvības pieminekli

Plkst. 14:00 – piemiņas brīdis Lestenes Brāļu kapos

SEŠPADSMITĀIS

Marts sešpadsmitais nāk no gada gadā
Un nemainīgi tautu celties sauc.
Vēl Tēvu zemi kolonisti bradā
Un viņu vilki latvju sētā kauc.

Kaut mūsu senči nu jau mierā atdus,
Bet reizi gadā viņi blakus stāv –
Liek tautai mosties, godāt cīnītājus,
Un cīņu turpināt – vēl gala nav!

Ja nodevēji Latvijā pie stūres
Un kangari to priekšā ceļus liec –
Ir vēl jo ciešāk jāsaspriego dūres –
Kā kolonists, tā kangars jāpatriec.

Un sešpadsmitā martā atbildīgi
Lai sadzirdam, ko varoņgari teic –
Tev, latvi, šodien tikpat varoņīgi
Būs brīvi atkarot – tas jāpaveic!

Steidzīte

PASĀKUMS 25. MARTĀ

Rīgas Politiski represēto biedrība
aicina represētos un viņu atbalstītājus
25.martā uz

**65 gadu atceres pasākumu pie
Brīvības pieminekļa.**

Pulcēšanās atceres gājienam pie
Okupācijas muzeja (Strēlnieku laukumā)
no plkst. 12:00.

Gājiena sākums no muzeja
plkst. 12:40 pa Kaļķu ielu.

Pasākums likumā noteiktajā kārtībā ir
pieteikts un saskaņots ar Rīgas domi.

Biedrības vadītājs
Jānis Lapiņš

VAI "MAIGĀ" VARA?

Ingrīda Stroda

Žurnāliste,
bijusī NEPLP locekle

No kopumā 180 vērtētajām valstīm preses brīvības
rangu tabulā Krievija atrodas 148. vietā – tā liecina
starptautiskās organizācijas "Reportieri bez robežām"
nesen publicētā informācija. (Latvija šajā rangu tabulā
atrodas 37. vietā, bet Igaunija un Lietuva – vēl augstāk.)
Pētījumam ir pievienota komentāra sadaļa ar šādu tekstu:

"Ja arī Krievija nav grimusi šajā vērtējumā vēl zemāk,
tad tikai pateicoties savas pilsoniskās sabiedrības pretes-
tībai un neatlaidībai. Patiesībā varas iestādes ar katru
dienu pastiprina represīvo novirzi, ko ievadīja Vladimira
Putina atgriešanās Kremli 2012. gadā, un eksportē šo
modeli pa visu bijušo Padomju Savienību. (...) Maskava
tāpat izmanto ANO instances un reģionālās apvienības,
kā Šanhajas Sadarbības organizāciju, lai grautu starp-
tautiskos standartus informācijas brīvības jomā."

Šādu politiku piekopi arī Krievijas TV kanāli, kuriem
dāsnī atvēlēta ir Latvijas informatīvā telpa.

Vēsturnieks Edvīns Šnore 20.februārī, noskatījies Pir-
mā Baltijas kanāla un vēl vairāku citu "Lattelecom" te-
levīzijas t.s. pakās esošo Krievijas kanālu vēstījumu par
situāciju Ukrainā, ar atklātu vēstuli vērsās pie NEPLP
(Nacionālā elektronisko plašsaziņas līdzekļu padome)
un tās priekšsēdētāja A. Dimanta, jo tieši šīs iestādes uz-
devums ir nodrošināt Latvijas nacionālajām interesēm
atbilstošu elektronisko mediju politiku. Bet Krievijas
TV skan klaji meli un draudi, kā arī aicinājumi nogali-
nāt katru, kas "otrās šķiras cilvēkus" – krievus – Baltijā
un citur "pazemo"... Tā ir Krievijas nu jau ne "maigā",
bet represīvā vara, kas pārpludina Latvijas informatīvo
telpu. Turklāt valsts pārraudzībā esošo "Lattelecom"
televīziju skatās lielākā daļa Latvijas iedzīvotāju, iespē-
jams, arī NEPLP ierēdņi...

Nesaprotu, ko vēl gaida drošības iestādes un ko domā
Latvijas Saeimas deputāti? Vai sen jau nav pienācis laiks
izdarīt grozījumus tajos likumos un pantos, kas strādā
pret mūsu valsts interesēm un tautas pārliecību? Cik
noprotams, lēnām kāpjamiem atpakaļ arī jautājumā par
okupācijas noliedzēju vai apšaubītāju sodīšanu. Vai kaut
ko tādu pieļautu, piemēram, Izraēlā?

Aizsedzoties ar vārda brīvības vietā un nevietā pie-
saukšanu, pat Ārlietu ministrija ir nobažījusies: "Vārda
brīvība ietver tiesības paust ne tikai tādus viedokļus,
kas sabiedrībai ir tīkami, bet arī tādus, kas aizskar, šokē
un satrauc." **Fakts, ka Latvija bijusi okupēta, nav
viedoklis! Tas ir atzīts** 1990.gada 4.maijā Latvijas
Augstākās Padomes pieņemtajā deklarācijā "Par Lat-
vijas Republikas neatkarības atjaunošanu", kurā ir teikts:
"1940.gada 14. un 15. jūlijā okupētajā Latvijā politiska
terora apstākļos staliniskās PSRS valdības ultimātīvā
nota ar prasību mainīt valdību un 1940. gada 17. jūni-
ja PSRS militārā agresija kvalificējama kā starptautisks
noziedzums. Tā rezultāts bija Latvijas okupācija un Lat-
vijas Republikas suverēnās valsts varas likvidēšana."

No kā mēs galu galā baidāmies? Vai paši no sevis? No
tā, ka nebūs mugurkaula? Tā gan izskatās jau tagad, jo
pēdējā laikā ik pa brīdim atskan runas, ka latviešu sko-
lās Latvijā būtu mācāma krievu valoda, turklāt – jau no
pirmās klases...

KURŠ SARĪKOJA TERORAKTU

VĪRI MELNĀS MASKĀS

Šogad 12. martā aprit
10 gadi kopš terorakta,
kurš bija vērstis pret
Latvijas Nacionālās
frontes (LNF) priekšsē-
dētāju Aivaru Gardu.

Uzbrukums Aivaram
Gardam ar smagu miesas
bojājumu izdarīšanu un
viņa automašīnas dedzinā-
šanu notika gaišā dienas
laikā, plašā daudzdzīvokļu
māju pagalmā, pie "DDD"
redakcijas un apgāda "Vie-
da" biroja ārdurvīm, vairā-
ku aculiecinieku klātbūtnē.
Par spīti daudzajām savāk-
tajām liecībām un faktiem,
šis noziegums vēl joprojām
nav atklāts, kaut arī tie-
sībsargājošās iestādes die-
vojas, ka tikuši likti lietā

visspēcīgākie resursi val-
stī, kādi ir slepkavību un
organizētās noziedzības
izmeklēšanas gadījumos.
Tomēr privātajās sarunās
dažas policijas amatperso-
nas ir izteikušas pieņēmu-
mus, ka noziegumā, kurš
tika vērstis pret Aivaru
Gardu, ir iesaistīti spec-
dienesti, visticamāk arī
citu valstu specdienesti,
tādēļ tā atklāšana būtu
iespējama vienīgi tad, ja
mainītos visa politiskā si-
tuācija pasaulē. Un tomēr,
vai tiešām mūsu Satvers-
mes aizsardzības birojs ir
pavisam nespējīgs?

Latvijā diemžēl ir vai-
rāki smagi noziegumi, pat
slepkavības, kas vēl jopro-
jām nav atklātas. Viens no
skandalozākajiem tiesīb-
sargājošo instanču nespē-
jas gadījumiem ir Rīgas ap-

gabaltiesas tiesneša **Jāņa
Laukrozes** slepkavības
neskaidrība. Tāpat Aizsar-
gu organizācijas priekšnie-
ka **Jāņa Rības** nošaušana
ir palikusi "miglā tīta".
Katrs šāds neatklāts uz-
brukums ir savdabīgs, arī
noziedznieku motīvi vistic-
amāk atšķiras, tomēr
vienojoša pazīme ir tiesīb-
sargājošo instanču nevarē-
šana vai negribēšana "lēkt
uz ecēšām". Tas, protams,
rada jautājumus.

Runājot par nopietno
uzbrukumu Aivaram Gar-
dam, pirms desmit gadiem
presē šis noziegums tika
atspoguļots ļoti ciniski –
proti, divi jaunieši maskās
esot piekāvusi skandalozo
Aivaru Gardu, aizdedzinā-
juši viņa automašīnu, un
tagad viņa vietnieces ar
asarām acis un aizžņaug-
tu elpu slimnīcā ir gatavas
pasniegt piekautajam upu-
rim tējas krūzi... Kā bija
īstenībā? Lasītājiem, kuri
ir piemirsuši vai nezina
patiesos notikumus, piedā-
vājam izlasīt mūsu avīzē
rakstīto tikai dažas dienas
pēc 2004. gada 12. marta
terorakta (skat.: "DDD"
Nr. 6(54), 18.03.2004.–
01.04.2004.):

"Melnos tērpos un sejas
maskās ģērbti, sportiska
izskata, labi trenēti vīrieši
12. martā pie apgāda "Vie-
da" ārdurvīm mēģināja
nežēlīgi un cietsirdīgi no-
slepkavot Aivaru Gardu.
Kā vēlāk slimnīcā pastās-
tīja ārsts, **neiroķirurgs
Māris Strazdiņš**, iegūtās
traumas liecina, ka Aiv-
aram Gardam ir sists ar
metāla stieni pa galvu un
beisbola nūjām pa kājām.
Apgāda "Vieda" darbinieki
pa logu ir paspējuši ievērot
četrus uzbrucējus, tomēr
nav izslēgts, ka viņu ir bijis
vairāki. Ārsts, kurš izmek-
lēja Aivaru Gardu, iztei-
cās, ka pēc gūtajām dzīvī-
bai bīstamajām traumām
var secināt, ka noziedznie-
ku mērķis ir bijis Aivaru
Gardu nogalināt. Papildus
slepkavības mēģinājumam
teroristi sadauzīja, aplēja
ar degmaisījumu un aiz-
dedzināja Aivara Gardas
automašīnu.

vusi tiesai. Līdz ar to ir jā-
secina, ka terora akts pret
Aivaru Gardu ir Drošības
policijas vārgās darbības
rezultāts. Jānim Reinikam
steidzamā kārtā būtu jāpa-
rūpējas par savu labo slavu
un jāatrod uzbrucēji, citādi
tautā jau sāk melst, ka uz-
brukumu LNF vadītājam
ir organizējuši paši valdo-
šā, noziedzīgā, pretlatvis-
kā režīma, kuram Aivars
Garda ir visbīstamākais
pretinieks, drošības die-
nesti."

Tātad, kaut arī "DDD"
veidotāji, pirms notika
uzbrukums Aivaram Gar-
dam (arī pēc tam), ir vai-
rākkārt saņēmuši draudus
savām dzīvībām (gan tele-
foniskus, gan rakstiskus,
gan elektroniski sūtītus)
un lūguši Drošības polici-
jas un citu tiesībsargājo-
šo iestāžu aizsardzību un
palīdzību, tomēr nekāda
pretimnākoša reakcija
no šo dienestu puses nav
bijusi. Arī krimināllietas
par draudu izteikšanu nav
tikušas ierosinātas. Gluži
pretēji, Drošības policija
pat atteicās izmeklēt Aiva-
ra Gardas slepkavības mē-
ģinājumu ar terorismam
raksturīgajām pazīmēm,
kaut arī tieši šai iestādei
būtu vislielākās iespējas
šādu noziegumu atklāt.

ATSKAŅAS TŪLĪT PĒC UZBRUKUMA

2004. gada martā, tūlīt
pēc uzbrukuma, daudzas
sabiedrībā pazīstamas per-
sonas bija satraukušas un
solīja sekot līdz izmeklē-
šanai. Piedāvājam ielūko-
ties 2004. gada 18. marta
avīzes "DDD" numurā
(Nr. 6(54)).

Pašreizējā izglītības un
zinātnes ministre **Ina
Druvieta** (tobrīd Saeimas
Cilvēktiesību un sabiedris-
ko lietu komisijas vadītāja)
laikrakstam "DDD" sacīja:
"Šis ir gadījums, kas
jāizmeklē ar vislielāko rū-
pību. Esmu pārliecināta,
ka uzbrukums Aivaram
Gardam saistīts ar Lat-
vijas Nacionālās frontes

"Papildus slepkavības mēģinājumam teroristi sadauzīja, aplēja ar degmaisījumu un aizdedzināja Aivara Gardas automašīnu."

[...] Šobrīd Aivars Garda
atrodas slimnīcā, viņa ve-
selības stāvoklis ir stabils,
un viņa mieru nodrošina
brūņota apsardze, kuru
beidzot, apzinoties situā-
cijas skaudro nopietnību,
ir izlikusi Valsts policija
[precīzāk, Valsts policijas
nodaļa, kas nodarbojas ar
slepkavību izmeklēšanu].
"DDD" redakcija gan uz-
skata, ka Drošības polici-
jas priekšniekam Jānim
Reinikam būtu vēl nopiet-
nāk jāpadomā, kā izpirkt
savu vainu, ņemot vērā, ka
viņš ir saņēmis vairākus
iesniegumus par izteikta-
jiem draudiem nogalināt
Latvijas Nacionālās fron-
tes priekšsēdētāju un viņa
vietnieces, tomēr Drošības
policija līdz šim nevienu
no draudētājiem nav node-

darbību, līdz ar to tas jā-
uztver kā tiešs uzbrukums
vārda un uzskatu brīvībai.
Mani izbrīna, ka notiku-
šais masu medijos tiek
atspoguļots tik maz un ti-
kai garāmejojot. [...] **Uzbru-
kums Aivaram Gardam
uzskatāms gan ne par
pirmo, bet vismagāko
politiskā terorisma ga-
dījumu Latvijā, kuru
nevar atstāt neievēro-
tu. Šoreiz ir sasniegta
kritiskā robeža.**"

Savukārt tālaika Valsts
Cilvēktiesību biroja vadi-
tājs **Olafs Brūveris** apso-
līja: "Es pats sekošu līdzī,
lai izmeklēšana notiktu
pamatīgi."

Arī "Visu Latvijai!" va-
dītājs **Raivis Dzintars**
pirms desmit gadiem uz-
svēra:

PRET AIVARU GARDU?

“Pret Aivaru Gardu vērstais terora akts ir apliecinājums mūsu drošības iestāžu bezspēcībai. Tā ir pierasta un saprātīga pieredze valstīs, kuras mēs dēvējam par rietumu demokrātijām, ka par nenovērstu terora aktu atbildība jāuzņemas Drošības policijai. “Stukači” un “dzirdīgās ausis” tiek barotas par nodokļu maksātāju naudu. Tai skaitā Aivara Gardas naudu. Kāpēc tad šoreiz šīs “ausis” izrādījās kurlas? Bija pārāk daudz apstākļu, kas ļāva paredzēt līdzīgu iznākumu ne tikai speciālistiem “informētajiem” darbiniekiem, bet pat ikvienam domājošam cilvēkam, kas seko līdzi politiskajiem notikumiem un Latvijas Nacionālās frontes darbībai.”

Arsts **Leopolds Ozoliņš**, kurš tobrīd bija Saeimas deputāts, sacīja:

“Manuprāt, notikušais ar Aivaru Gardu ir ļoti, ļoti bīstams simptoms Latvijas politiskās attīstībā. Šķiet, ka šeit ir iejaukti speciālisti. [...] Pret cilvēku, kurš aktīvi un drosmīgi iestājas par okupācijas seku likvidēšanu, tika vērstas dzīvības apdraudējums. Domāju, ka šeit ļoti nopietni ir jāstrādā Drošības policijai un Satversmes aizsardzības birojam. Par notikušo un tā izmeklēšanas gaitu plaši jāinformē sabiedrība. Vainīgie ir jāatrod un jānosūtīti uz ieslodzījuma likuma normām.”

Bet **Arvids Ulme**, kurš tobrīd arī bija Saeimas deputāts, notikušo komentēja šādi:

“Uzzinot par šo uzbrukumu mēs visi bijām šokā. Grūti noticēt, ka kaut kas tāds Latvijā ir iespējams. [...] Drošības dienestiem vajadzēja būt gataviem šādiem uzbrukumiem, jo pirms tam taču jums tika draudēts, notika arī mašīnu dauzīšana, bet policija to nepēma vērā. [...] Institūcijas tik tiešām neestrādā efektīvi un nopietni. Saņem tik nodokļu maksātāju naudu un veģetē. Vai ievērojāt, kā ziņu raidījumos atspoguļoja šo uzbrukumu? Policija runāja par kaut kādiem absurdiem huligānisma variantiem, no “Panorāmas” nevarēja pat saprast, ka Aivars Garda ir slimnīcā. Par kādiem variantiem var būt runa? Viss ir pat ļoti skaidrs. [...] Mutiski draudi tika pārvērsti darbos! [...] Bet kārtējo reizi pierādījās, ka drošības iestāžu institūcijas strādā vāji. Noēd tikai nodokļu maksātāju naudu. [...] Katrā gadījumā, mēs no Saeimas sekosim, kā notiek izmeklēšana un kādi būs rezultāti. Mēs sūtīsim rakstiskus pieprasījumus. Te būtu ko darīt SAB-am. Rezultātiem ir jābūt. [...] Šis uzbrukums Aivaram Gardam ir ievads jaunā politiskā attiecību gultnē. Tas bija uzbrukums atbilstības dēļ. Viņiem vairs nav argumentu, un tādēļ tika pielietots spēks. Runa nav par huligānismu, bet par slepkavības mēģinājumu, brīnos par mūsu presi, kas šo uzbrukumu

2004. gada 16. martā, četras dienas pēc terorakta, Aivars Gardas nevarēja personīgi piedalīties gājienā, taču sūtīja sveicienus no slimnīcas, aicinot latviešus būt vienotiem cīņā par Latvijas dekolonizāciju.

parāda kā kaut ko tā – starp citu.”

Luterāņu mācītājs **Andrejs Kavacis** izteica savas domas šādi: “Ja Drošības un Valsts policijas neatradīs vainīgos, būsīm pārliecināti, ka vainīgi ir paši drošības dienesti.”

Nu jau Aizsaulē aizgājušais latviešu tautas patriots **Eduards Berklavs** sacīja:

“Gardas kungam uzbruka tāpēc, ka viņš ir ķēries pie pamatjautājuma.”

Publicists **Visvaldis Lācis** piebilda:

“Par šo barbarisko aktu ir atbildīgi abi līdzšinējie Latvijas Valsts prezidenti [Guntis Ulmanis un Vaira Viķe-Freiberga], kā arī visas līdz šim Saeimā pastāvošās politiskās partijas, jo tieši viņi, abi prezidenti un šīs politiskās partijas, ir tie, kas nepārtraukti ir kultivējuši padevību un piekāpšanos Latvijas pilsonības iegūšanas, valsts valodas lietošanas, izglītības un politisko darbību lietās tik tālu, ka viņu rīcība ir novedusi pie politiska terorisma pret latviešiem vispār, kā šajā gadījumā ar Aivaru Gardu.”

Pēc notikušā mēs saņēmām vēstuli no lēdijas **Margaritas Tečeres padomnieka, Karalistes Aizsargu priekšsēdētāja Džona Gurieta**, ar kuru laikrakstam “DDD” ir bijusi saziņa problēmjautājumos, kas saistīti ar Latvijas iestāšanos Eiropas Savienībā. 2004. gada marta nogalē Latvijas Nacionālajai fronte Džons Guriets rakstīja:

“Mēs bijām šokēti un riebuma pārņemti, kad uzzinājām, ka Rīgā, marta sākumā Aivaram Gardam, Latvijas Nacionālās frontes līderim, pie biroja uzbrukuši četri maskās tērpušies vīri un centušies viņu nogalināt. Kādēļ gan kādam bija vēlēšanās veikt tik nežēlīgu un nicināmu aktu?”

Izskatās, ka uzbrukumu izraisījusi viņa drosme kritizēt Eiropas Savienību un vērsšanās pie Latvijas veselā saprāta,

lai tā nenomainītu sūri grūti iegūto brīvību pret jaunu verdzību. Tas bija politisks noziegums. Kurš par to ir atbildīgs? Kas aiz tā stāv? Lai kurš tas būtu, Latvijas valdībai nepārprotami jāliek saprast, ka tas ir nepieņemams veids, kas ved uz tirāniju un politisku terorismu. Interesanti būs pavērot, cik centīgi vainīgie tiks atrasti un sodīti. Nav noslēpums, ka katrā dalībvalstī, arī Latvijā, ir institūcijas, kuras īpaši cenšas, lai to iedzīvotāji tiktu neatgriezeniski izšķīdināti jaunajā sociālistiskajā supervalstī.

Bet tā, ka drosmīgs vīrs bija tuvu nežēlīgai bojāejai, tragiski, ka viņam, izaicinot Eiropas Savienību, bija pilnīga taisnība – tā ir dalībvalstu apsēstība ar centralizētu kontroli, tā ir birokrātija un korupcija, tragiski, ka jūsu valdība izskatās tik apstulbusi ar ilūziju par lielu labklājību, drošību un ietekmi ES sastāvā, ka tā ir atteikusies no Latvijas iedzīvotāju pirmtiesībām. Jūs drīz izjutīsiet ciešanas, ko rada jūsu īpašumu iztukšošana, neapmierinātību un aizkaitinājumu par to, ka jums visu laiku teiks, ko drīkst un ko nedrīkst darīt, kā jums jādzīvo savas dzīves.” (Skat.: “DDD” Nr. 7(55)).

CĪŅA TURPINĀS!

Ļoti iespējams, ka uzbrukums Aivaram Gardam bija plānots ne vien kā brutāla asinsizliešana ar terorismam raksturīgām pazīmēm, bet arī kā citu nacionāli noskaņotu latviešu iebiedēšanas metode. Par to liek domāt noziegumam izvēlētais laiks, veids un vieta.

Pēc tam daži mūsu draugi un domubiedri mums pat ieteica vismaz uz laiku pārtraukt aktīvu darbību un doties uz ārzemēm. Tomēr, ārstējoties vēl slimnīcā, 2004. gada pavasarī Aivars Garda par šādu ierosinājumu avīzē “DDD” sacīja: “Mūs jau mēģināja iebiedēt 2001. gadā, uzspri-

dzinot biroja durvis. Taču mēs neesam iebiedējami.” (Skat.: “DDD” Nr. 8(56)).

Dieva Griba neļāva Aivaram Gardam nomirt, viņa atveseļošanos kā brīnumu atzina un uzsvēra arī ārsti. Latvijas Nacionālās frontes un “DDD” redakcijas kodols savu darbību nepārtrauca, bet gluži pretēji – turpināja, turpinās. Taču interesanta bija Drošības policijas turpmākā reakcija – tā nevis rūtījās par nozieguma atklāšanu, bet gan jau dažus mēnešus pēc terorakta atrada trīs nožēlojamus, sabiedrībā pazīstamus sorosiešus, Eiropas Savienības libertisma politikas sulaiņus, lai sacerētu melnās ekspertīzes par laikrakstā “DDD” publicētajiem rakstiem.

Balstoties uz liberastu murgainajiem sacerējumiem, Drošības policija un prokuratūra sāka krimināli vajāt “DDD” redakciju, arī tikko veselību atguvušo Aivaru Gardu, ierosinot smagas krimināllietas. Kā zināms, arī šie uzbrukumi cietā neveiksmi. Apsūdzētajiem, cīnoties par taisnību, visās tiesu instancēs izdevās pierādīt krimināllietu safabricēto raksturu, un “DDD” darbība turpinās.

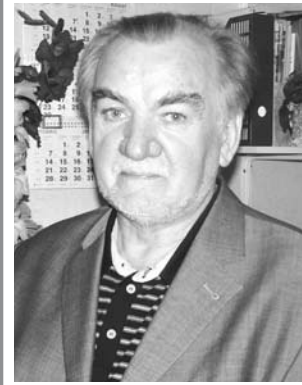
Taču Saeima, kas bija solījusies sekot līdzi Aivara Gardas slepkavības mēģinājuma izmeklēšanai, atņēma laikrakstam “DDD” preses akreditācijas, tāpēc ka tika safabricētas krimināllietas par “noziegumiem pret cilvēci”... Savukārt režīmam uzticīgā prese vēl labu laiku pēc šiem uzbrukumiem turpināja nopulgot un noniecināt mūsu darbību, līdz aplūsa.

Kaut arī terorakta pasūtītāji un izpildītāji vēl joprojām oficiāli nav atrasti, tomēr Latvijas Nacionālā fronte un laikraksta “DDD” redakcija viņu likteni neapskauž. Katrs vienmēr saņem pēc nopelniem – agrāk vai vēlāk, bet pavisam noteikti!

Paldies mūsu lasītājiem par kopīgo darbu un atbalstu!

Sagatavoja
Līga Muzikante

AR GAISMU KLIEDĒSIM TUMSU!

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Mēs dzīvojam laikmetā, kad Pasaule virzās no globalizācijas uz regionalizāciju, no kosmopolitizācijas uz lokalizāciju, no unifikācijas uz individualizāciju. Tas nozīmē pāreju no starptautiskās kolonizācijas uz nacionālo valstu attīstību.

Kosmopolitismu aizstāj tautu dabiskais nacionālisms, kurš noteic visām tautām dzīvot sadraudzībā un sadarbībā kā līdzīgam līdzīgos. Starptautisko finanšu oligarhu regulētā piramidālā hierarhiskā Pasaule pārcieš krīzi pēc krīzes, un to vietā pamazām veidojas pašnoteiktas, pašpietiekamas un pašnodrošinātas nacionālas valstis. Šo Pasaules mēroga procesu mēs varam saskatīt visos kontinentos, kā starp Alkām, tā mazām tautām. Elkātīgo civilizāciju nomaina pašpietiekama sabiedrība. Masu jeb puļa cilvēku un līdzšinējo vergu nomaina suverēnas personības, ganu un laju sabiedrību nomaina pašnoteikta sabiedrība ar savu nacionālo kultūru un pašpietiekamu saimniecību. Jāsaprot, ka Pašpietiekamība nav simplicitātes (vienkāršības) un nabadzības filozofija, tieši pretēji, tā ir labklājības un laimības filozofija.

Process ir sākumā, bet nostāties pret to ir tas pats, kas mēģināt apturēt palu strautu, kas nāk no kūstoša ledāja, kurā visu tautu enerģija bija iesaldēta. Gaisma izkļiedē tumsu, gaismas enerģija kausē ledu, un viss atdzīvojas un uzplaukst tūkstoš ziediem.

Process ir sākumā, bet nostāties pret to ir tas pats, kas mēģināt apturēt palu strautu, kas nāk no kūstoša ledāja, kurā visu tautu enerģija bija iesaldēta. Gaisma izkļiedē tumsu, gaismas enerģija kausē ledu, un viss atdzīvojas un uzplaukst tūkstoš ziediem.

BET KAS NOTIEK LATVIJĀ?

Viss notiek – tikai gan “plakani” un pret mums un mūsu Latvijas valsti.

100 jūdasi ražo jaunas pauperizācijas instrukcijas, “fiskālā kara” ieročus un izrēķināšanās – sodu sistēmu, savukārt masu mediji propagandē bioloģisko ieroči – liberastijas “zilo mēri”. Tas ir uzbrukums mūsu tautai materiāli un fiziski, bet vēl paliek latviešu gars, kā to sagraut? Kur tas slēpjas? Atbilde ir vienkārša – tas atrodams latviešu kultūrā.

Kādu ieroci t.s. “maigās okupācijas” spēki ir izgudrojuši, lai sagrautu mūsu, tūkstošiem gadus veco kultūru? Faktiski tumšie spēki liek lietā divus ieročus – **multikulturalismu** un **integrāciju**. Multikulturalisms ir tāds aizstājējvārds, sakaltusi viēģes lapa kosmopolitismam, bet integrācija jau ir viltīgāks paņēmieni. Šo domu var izteikt arī citādi: “Cik dziļi latvieti ir jāieintegrē sveštāties, lai viņš vairs nebūtu latvietis?”

Varturu izstrādātā Integrācijas politika faktiski ir latviešu tautas Dezintegrācijas politika. Indijā baltie cilvēki izgudroja kastu sistēmu kā aizsardzības līdzekli pret šarikoviem, bet Eiropā notika tieši pretējais, proti – tieši svešzemnieki-iekarotāji izdomāja “zilasiņu aristokrātiju”, lai neviens tiem nevarētu atņemt viņu salaupīto mantu un varmācīgi iegūto varas pozīciju. Šodienas okupācijas spēki sava zemā intelekta dēļ nekādu aristokrātisko slāni nevar izveidot, un nevar arī radu rakstus safabricēt, tad nu viņi sevi ir pašpasludinājuši par ELITI jeb “Saldo krējumu”. Sevis glorificēšanai viņi izveidojuši savu mediju sistēmu un mums jaunradījuši sapņu vidusšķiras simplicitātes filozofiju ar “lielveikala rašīnu kultūru”, un *apmāvuši* ar apzeltīta tualetes poda domāšanas līmeni.

TAUTAS GARĪGĀ KULTŪRA PRET “KULTŪR-KAPITĀLU”

Kārtu sistēmu pašaizsardzībai mēs neizveidosim, un mākslīgu degenerātu aristokrātiju arī mēs neradīsim. Risinājumu “Maļēviča Melnajā kvadrātā” arī neatradīsim. Mūsu aizsardzības spēks slēpjas mūsos un mūsu pašu noteiktā valstī. Bet mūsu tautas idejai par mūsdienīgu valsti, lai mēs varētu eksistēt kā nacionāla valsts, ir jābalstās pašnoteiktā kultūrā, kura dabiski izriet no tūkstošgadīgā garīgā un materiālā kultūras mantojuma un latviskās identitātes.

Tautas garīgā kultūra ir tā, kas nosaka materiālo kultūru. Savukārt garīgā kultūra nāk ar tautai Dieva doto dabisko garīgo potenciālu, raksturu, emocijām un intūiciju, sabiedrības tradīcijām, ieadzīnāto tikumību un iegūto izglītību. Tauta veido savu valsti atbilstoši savai gara kultūrai: valsts pārvaldību, saimniecību, apkārtējo vidi un savu sociālo vidi, kuras pamatā ir sabiedrības locekļu (suverēnu) savstarpējais sabiedriskais ligums. Tas aizņem vēstures mēslainē hierarhisko sabiedrības uzbūvi, kuras pamatā ir plēsonīgās, mākslīgi radītās, kārtu attiecības un vulgārais materiālisms.

Turpinājums 7. lpp.

APZINĀSIMIES LATVIEŠU TAUTAS KAREIVĪGUMU!

Turpinājums no 1. lpp.

Jānis Atis Krūmiņš: Jā, tieši tā. Šī diena tā ir iegājusi mūsu vēstures aprītē, un tāda pašlaik tā arī paliks. Lai vai kādus mehānismus izdomātu un lai vai cik augstus žogus celtu, šis iestaigātās takas nekad neaizraugs! Latviešu leģionāru godināšanas gājieni notiks, un Leģionāru dienā ziedos rotāsies mūsu Brīvības pieminekļi, jo tieši cīņā par brīvību tika upurētas karavīru dzīvības.

Stājoties Eiropas Savienībā, nelielais Nikolajs Romanovskis mīļā miera labad piekāpās, paziņojams, ka nacionālie karavīri 16. martā neies pie Brīvības pieminekļa. Viņš cerēja, ka šāds solis dos pozitīvus rezultātus. Bet latviešu leģionāru vārds joprojām tiek ķengāts, tāpēc, nesāņemot nekādu atbalstu no ierēdņiem, kuri veiksmīgi startēja Eiropas Savienības amatos, cilvēki dodas 16. marta gājienā. Un, ja kādi domā to nedarīt, lai būtu mierīgāk, tad viņiem ir jāsaprot, ka ar piekāpšanos nekā mierīgāka nebūs! Tādēļ Leģionāru dienas aktivitātēs ir jābūt klāt veselajam saprātam.

NATURALIZĒTĀ OKUPANTA VADĪBAS LĪKLOČI

Jānis Atis Krūmiņš: Protams, pašreizējai Rīgas domes vadībai 16. marta gājieni un ziedu nolikšana pie Brīvības pieminekļa nav izdevīga, jo šādi tiek godināti latviešu karavīri, bet ēnā paliek Padomju Savienības karavīrs, kurš saprotamāk iezīmējas kā okupantu karaspēka pārstāvis. Tas nav izdevīgi 9. maija kontekstā, kad Pārdaugavā tiek slavīnāti šie PSRS karavīru sasniegumi...

“Ja visi vienosies, ka kaut kādu Korenu vajag aiznest prom, tad arī pārsimts cilvēku viņu aiznesīs...”

DDD: Krievu okupantu sasniegumi Latvijā?

J.A.K.: Jā, jo biedriba “9. maijs” ir Ušakova šūpulis. Viņš itin labi ir iešūpināts savā amatā un ļoti labi tur turas, pateicoties tieši šai akcijai – 9. maija svinībām.

Bieži vien mums tiek pārņemts, ka Latviešu leģionāru piemiņas dienā mēs kaut ko darām leģionāru vārdā... Pat prezidents izteicās: neizmantojiet leģionāru vārdu savai politiskai kapacitātei! Bet to, kas notiek 9. maijā Pārdaugavā, viņš kaut kā piemirst atgādināt.

DDD: Bet varbūt prezidentam ir taisnība – 16.

martu jūs tik tiešām izmantojat vien politiskiem mērķiem?

J.A.K.: Es zinu, ko daru un ko dara mani domubiedri, – mums pamatā ir godināt latviešu karavīrus, latviešu tautu! Kā jau teicu, šī ir arī nacionālā spēta diena. Mūsos, arī manī personīgi, iekšā mīt šis svarīgais pēctecības princips, kas netiek cienīts valsts līmenī Latvijā. Daudzas labas lietas, pārķāpjot pēctecības principu, tiek sačakarētas.

Zurnālisti bija veikuši nelielu aptauju Saeimas deputātiem ar jautājumu, kas ir 16. marts. Izrādās, dažiem deputātiem tas neinteresē. Bet, protams! Ja cilvēkam nav intereses par latviešu tautu, tās likteni, tad kā gan viņš var izteikt jēlkādu vērtējumu arī par 16. marta nozīmi? Tad viņam labāk šo problēmu noliekt malā – aizliegt, nerunāt, teikt, ka tās risināšana nav vajadzīga... Tā ir vieglāk dzīvot.

Man ir liela sāpe, ka valdībā ir maz cilvēku, kas apzinātos atbildību – atbildību, ka ir nepieciešams ievērot latviešu tiesības atcerēties un godināt savus karavīrus. Ir taču valstiskā līmenī jāatspēko tas, ko runā mūsu nerrotāji. Bet šī valdošā glēvulība, stingra nestāvēšana par saviem tautiešiem, par vēstures patiesām lapaspusēm dod iespēju viņiem nerrot visu Latviju un latviešu tautu.

DDD: Vai ar nerrotājiem jūs domājat okupantus, kolonistus? Tādus kā, piemēram, naturalizētājus Nils Ušakovs?

J.A.K.: Jā, okupantu pēctecus, jo paši okupanti jau sagūlusi latvju zemes smiltainē.

DDD: Bet pēctecis tāds pats okupants vien ir.

J.A.K.: Rīgas domē pašreiz saimnieko “Saskaņas centrs” ar Ušakovu priekšgalā. Un diemžēl toni pa-

dzevičs, kuram vajadzētu piestrādāt, lai ieviestu kārtību, izvēlas it kā neitrālo ceļu. Pirmkārt, it kā ir organizēta pasākumu saskaņošana, organizatoru izklausīšana, bet nekādas saskaņošanas patiesībā nenotiek. Pēdējā laikā Juris Radzevičs, kuram būtu pienākums šīs darbības veikt, nekad nav sēdējis pie sarunu galda. Vienmēr viņš ir bijis kaut kur prom, un šajos atbildīgajos brīžos viņa pienākumus ir pildījuši viņa vietnieki. Parasti tiek “saskaņots”, ka pasākums netiks atļauts nevienam, un tad visi dodas uz tiesu – tiesa atļauj, un tādējādi tiesa kļūst atbildīga par to, kas tur notiek... Tajā brīdī atrodas arī pats izpilddirektors, un neviens viņam nevar pārņemt, jo viņš neko nav parakstījis.

Būtībā, ja Rīgas domes izpilddirektors būtu ieinteresēts 16. martā ieviest kārtību, tad viņš arī būtu to darījis, kā to paredz tiesību normas, kas ir izstrādātas par piketiēm un sapulcēm. Ir noteikts, ka nedrīkst apstiprināt tādu pasākumu, kas traucētu iepriekš pieteiktam pasākumam! Tātad Korena mītiņu nedrīkst apstiprināt, tas nav likumīgs. Bet Korens, lūk, negrib citā laikā un citā vietā mītiņot – viņš grib “maukties” virsū, kad vecie vīri nāk nolikt ziedus saviem cīņu biedriem. Un, redzot “antifašistu” vēlmes, tiek nedota atļauja nevienam, jo citādi būs plēšanās un kaušanās. Taču izpilddirektors ļoti labi zina, ka tiesa atļaus visiem, jo tā nevar salikt pa plauktiņiem laikus, tas nav tiesas kompetencē – tas ir Rīgas domes kompetencē.

Lūk, šāds scenārijs dod labumu “Saskaņas centram”, 9. maija biedrībai un visām tām aktivitātēm, kuras traucē latviešu leģionāru piemiņas gājienam. Taču Rīgas domes vadība tikmēr “mazgā rokas nevainībā”.

JAUTĀJUMS PAR SIRDSAPZIŅU

DDD: Vai jums nešķiet, ka arī Pašvaldības policijas, Valsts policijas, Drošības policijas vadība ar savu glēvo nespēju pateikt okupantiem un viņu līdzjutējiem, lai “stāv pie ratiem”, veicina šo idiotismu – “antifašistu” jeb “sarkano nacistu” ārdišanos pie Brīvības pieminekļa? Pagājušajā gadā policija nodemonstrēja īpaši cinisku attieksmi pret latviešu leģionāru gājiena dalībniekiem, ļaujot “sarkanajiem nacistiem” ļoti lielā skaļumā apvainot latviešus.

Jānis Atis Krūmiņš: Jā, tieši tā. Piemēram,

Andrejs Grišins kā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes priekšnieks mierīgi stāvēja blakus rēcošajam skaņu *tumbām*, kas bija pagrieztas pret gājiena dalībniekiem, ziedu nolicejiem, nevis pret sapulces dalībniekiem – tiem trijiem četriem cilvēkiem, kas stāvēja otrā pusē. Kad viņam lūdza, lai viņš vismaz šīs *tumbas* apgriez otrādi, policijas priekšnieks apgalvoja, ka tā rīkoties nedrīkst, tas viss esot atļauts. Un no šīm *tumbām* viņam pašam krita ausis ciet...

Vistrakākais, ka daudzi vecie vīri bija ar dzirdes aparātiem, un no saceltā trokšņa dažs labs droši vien ilgi pēc tam vairs neko nedzirdēja. Bet neko nevarēja izdarīt, policija šo troksni nenovērsa. Tādēļ jau arī vienam otram Saeimas deputātam neizturēja nervi. Tikmēr Grišins stāv kā pieminekļis un demonstratīvi ļauj nepatiesi apmelot un terorizēt latviešu tautu. Par šo varonīgo stāju Andrejs Grišins pēc deviņām dienām tika paaugstināts Valsts policijas Galvenās Kriminālpolīcijas pārvaldes priekšnieka amatā.

DDD: Būtībā tika iespējams arī visai Latvijas valdībai!

J.A.K.: Jā.

DDD: Es saprastu, ja Dombrovskis tad būtu atkāpies no amata, redzot, kādas sekas ir radījusi viņa muguras locīšana un nespēja ieviest kārtību valstī.

J.A.K.: Katrs atkāpjas tad, kad viņam ir izdevīgi to darīt... Lai tas paliek uz katra sirdsapziņas.

DDD: Ja vien tāda ir.

J.A.K. Runājot par sirdsapziņu, es gribu kādus pateicības vārdus izteikt Lindai Abu Meri jeb bijušajai iekšlietu ministrei Lindai Mūrnieci. Viņa liedza Korena grupējumam apmesties “Hotel de Rome” viesnīcā, lai viņi nevarētu tur, atvēruši balkona durvis, sēdēt kā karaļi, nīrgājoties par latviešu tautu, kas piemin savus tautiešus, kuri dažādu likteņu dēļ ir ziedojuši savas dzīvības kara laikā!

“MĒS SITĪSIM TOS UTAINOS, PĒC TAM TOS ZILI PELĒKOS!”

DDD: Kāds mūsu avīzes lasītājs ierosināja, ka 16. martā pie Brīvības pieminekļa latviešiem vajadzētu sarīkot sapulci ar skaļruņiem, lai noslāpētu, kā viņš sacīja, dažu židu blāšanu.

Jānis Atis Krūmiņš: Jā, kad izlasīju internetā, ka Josifs atkal būs ar savām taurēm, arī es par to iedomājos.

DDD: Lai noliktu vietā Josifa kompāniju?

J.A.K.: Domāju, ka jā. Tikai tehniski tas ir jāorganizē.

Vislabāk būtu novietot izvelkamu sienu – lai viņi tad tur aiz šīs sienas ņemas. Tad jau redzēsīm, kā tur viss izveidosies. Josifs visu gadu klusē un vienreiz iznāk izvēdināties.

DDD: Latviešu karavīriem bija kareivīgas dziesmas – tādām būtu jāskan arī gājienā un pie Brīvības pieminekļa. Manuprāt, tieši aktīvs kaujinieciskums, nevis pasīvs sērdienīgums šobrīd ir nepieciešams latviešiem.

J.A.K.: Jā, es piekritu. Mēs esam unikāla tauta, ar savām dziesmām varam jebkuru dzīves gājumu izdziedāt. “Mēs sitīsim tos utainos, pēc tam tos zili pelēkos!” – tā dziedāja latviešu leģionāri. Tātad tiksim galā ar sarkanajām ordām, tad ķersimies pie zili pelēkajiem.

DDD: Mūsu tautas vēsturiskā atmiņa vēl joprojām ir dzīva, un arī okupācijas sekas dzīvo Rīgas ielās – krievvalodīgo puļa izskatā. Klāt vēl nāk Eiropas Savienība ar savām antivērtībām un smadzeņu skalošanu, un nodevību pret Baltijas valstīm, neatbalstot deokupāciju un dekolonizāciju. Tāpēc, uzskatu, 16. marts ir arī latviešu pašcieņas jautājums – parādīšana, ka mēs esam gatavi turpināt leģionāru cīņu. Ne ar ieročiem, bet, pirmkārt, ar gara spēku ir jācīnās pret latviešu tautas bojāeju.

J.A.K.: Jā, tieši tā. Okupācijas režīms šeit nostiprinājās, un tā sekas visu mums visapkārt. 16. marts ir tā diena, kad mūsu spīts pret netaisnību visklājāk laužas uz āru. Mums bija viss – varonīgi bagāta tauta, spēcīgi karavīri un bagātīga vēsture. Tikai pēctecībā ir mūsu nācijas izdzīvošanas garantis. Mūsu visu svēts pienākums ir nosargāt latviešu valodu, saglabāt mūsu tautas tikumus un tradīcijas, godināt tautas atmiņu, un, godinot leģionārus, mēs godinām latviešu tautas karavīrus kopumā.

DDD: Un latviešu tautas kareivīgumu.

J.A.K.: Protams, kareivīgumu! Un tas nav kareivīgums, lai iekarotu citas zemes, bet lai aizstāvētu savu zemi. Tīrelpurvs un Brīvības cīņas – tās ir unikālas vēstures liecības. Arī Kurzemes Cietoksnis, kurš noturējās līdz pat Vācijas kapitulācijai. To visu mums aizliedz celt nacionālās pašapziņas līmeni, jo tad būs grūtāk Maskavas tikliem kontrolēt šeit situāciju.

DDD: Vai piekrītat, ka arī Eiropas Savienības tikliem?

J.A.K.: Jā. Ir ļoti labs pierādījums tam, kā Eiropas Savienība tagad ietekmē cilvēkus – tikko Rīgā tika akreditēti 70 gidi, kuriem tika izsniegtas licences. Skaisti skan – jābūt augstākajai izglītībai, jāprot svešvalodas, gidiem jābūt jau ar 3 gadu pieredzi vai jāpabeidz kursi, jābūt rekomendācijām no iepriekšējās darbavietas. Bet tas, ka viņiem būtu jāzina Latvijas vēsture, nav svarīgi. Un viņiem nav obligāti jābūt arī latviešu valodas prasmēm.

VALSTS PAMATPOLITIKA – KLANĪŠANĀS

Jānis Atis Krūmiņš: Kopumā esmu pārliecinājies, ka ierēdnieciskā līmenī nešķiet svarīgi, lai latvieši būtu spēcīga nācija, lai Latvija būtu nacionāla valsts. Ar šādu pieeju panākam, ka mums būs grūti šo nacionālo pēctecību nodot saviem bērniem. Daudziem, kuri šeit dzīvo, liekas – esmu dzimis Latvijā, dzīvoju šeit, un Latvija man pieder, tāpēc nav svarīgi, vai es par to rūpējos... Jā, bet tad, kad tu atvadīsies no šīs dzīves, tā vairs nebūs tava, tāpat kā tavas godīgi vai negodīgi saraustās mantas vairs nebūs tavas – neko līdzī no šī visa tu nepaņemsi. Tāpēc labākais, ko vari izdarīt šajā gadījumā, – nesabojāt to, kas ir jānodod taviem bērniem, mazbērniem. Bet diemžēl tiem, kuri neizjūt savas saknes dziļi, ir liela vienaldzība pret Latvijas nākotni.

Turpinājums 6. lpp.

VECIE CELI LATVIEŠIEM VAIRS NEDER

Turpinājums no 1. lpp.

Viktors Birze: Tie NSS biedri, kuri vēlējās turpināt kaut ko darīt, nedaudz vēlāk izveidoja biedrību "Nacionālais spēks", kas būtībā apvienoja aktīvākos organizācijas veterānus un jaunus cilvēkus, kuriem tuvas ir NSS savulaik popularizētās idejas, – būtībā latviešu sociālnacionālisms.

kuri ikdienā gatavi strādāt (upurēt savu dzīvi, labklājību, brīvo laiku utt.), lai šo mērķi – nacionālu Latviešu valsti, sasniegtu. Ļoti pietrūkst cilvēku, es teiktu – ne vienkārši cilvēku, bet disciplinētu, mērķtiecīgu cīnītāju, politisko kareivju. Un tas skar ne jau tikai mūs, bet arī citas nevalstiskās organizācijas.

laikā rusificēto un sovjetizēto latviešu daļu, klāt pieskaitot vēl degradēto, kosmopolitisko Rietumu "vērtībās" augušo lielu daļu jaunās paaudzes, ir nāvējošs kokteilis latviešu izredzēm.

LATVIEŠIEM IR JĀMEKLĒ JAUNI CEĻI

DDD: Tātad Saeimas vēlēšanās godīgā veidā nav iespējams uzvarēt un mainīt situāciju par labu latviešiem?

Viktors Birze: Jebkura partija ir tieši tik stipra, cik stipri ir cilvēki, kas to veido. Cik šie cilvēki ir spējīgi ienest intelektu, idejas, naudu, ietekmi noteiktās cilvēku aprindās, arī fizisko spēku. Nacionālistiem diemžēl pagaidām šo resursu nav un arī nav bijis, vismaz pietiekamā daudzumā. Kad būs – būs arī lielāks spēks un ietekme.

Naturalizācija ir izdarījusi to, ko izdarījusi. Tāpat padomiskā internacionālisma, modernā liberālisma, kosmopolitisma un multikulturālisma propaganda, kas saindējusi lielas daļas latviešu apziņu. Savu ir paveikuši arī korumpētās, zaglīgās un liekulīgās varas elites valdīšanas gadi, saimnieciskais sabrukums valsts nozagšanas un izputināšanas rezultātā. Tam sekas ir vairāki simti tūkstoši izceļojušu latviešu un vēl vairāk tādu, kas vilšanās remdē alkoholā, narkotikās, iekrītot apātijā un vienaldzībā.

"Kļūda ir domāt, ka lieli panākumi ir sasniedzami, ejot tradicionālo parlamentāro ceļu, cerēt uz lieliem panākumiem Saeimas vēlēšanās."

Spriežot pavisam matemātiski, latviešiem pašreizējo vēlēšanu tradīciju veidā Saeimā vairākums praktiski vairs nav iespējams. Protams, mērķtiecīgi, pašreizējā darbojoties, teorētiski kādu daļu ir iespējams izraut gan no maldū mācību tikla, gan no apātijas, gan atkarības. Bet tas prasīs laiku. Vēl, manuprāt, ļoti lielu ļaunumu idejai ir nodarījuši viltus saulveži, kas nacionālisma ideju veiksmīgi lieto savam biznesam, savas karjeras veidošanai un labklājības stutēšanai.

IERAUDZĪT PATIESO SEJU

DDD: Tevī klausoties, man liekas, ka tu runā par "Visu Latviju!". Viņi ir pierādījuši, ka tas, ko tu saki, ir patiesība.

Viktors Birze: Jautājums – kāds ir mērķis šai partijai? Es nešaubos, ka starp šīs partijas ierindas

biedriem ir ļoti daudz godīgu, patriotisku, nacionāli noskaņotu cilvēku – tas ir nenoliedzami. Tāpat arī partijas "Tēvzemei un Brīvībai/LNNK" vecākajā daļā ir daudz brīnišķīgu cilvēku. Bet politiskie procesi liecina, ka ne jau šie godīgie, sirdskaidrie cilvēki veido no šīm partijām izveidotās "Nacionālās apvienības" politiku. Šobrīd viņiem ir milzīgs uzticības kredīts atbalstītāju un ierindas biedru vidū, kādreiz pat tāda kā aprobežota, suniska uzticība, kas neredz darbus, bet klausās saukļos un tic gaisājam vadoņu tēlam.

Līdzīgi, desmit un vairāk gadu pagātnē uzveidās TB/LNNK atbalstītāji. Tas nekas, ka partijas spice morāli izvīrtā, citu pēc citas darīja lietas, kas bija pretējas savu vēlēšanu gribai, iepinās visnepatīkamākajos skandālos. Ierindas biedri un atbalstītāji aiztaisīja acis, lai to neredzētu, un, kad to vairs nevarēja, meklēja jebkurus aizbildinājumus savu vadoņu nedarbiem: sauca tos par ienaidnieku un čekistu safabricējumiem, taisnojās, ka "citi vēl sliktāki", apelēja pie vēlēšanu jūtām – "lai kādi blēži šie arī būtu, vienalga jābalso par viņiem, jo viņi ir vienīgie, kas kaut cik aizstāv latviešus"... Apelēja pie mazākā ļaunuma.

"Visu Latviju!" daļa bija "TB/LNNK" jaunā maiņa, kas nāca istajā brīdī, kad vecā gvarde pat uz āru sāka izskatīties gaužām bēdīgi. "VL!" bija jaunāki, atraktīvāki, ārišķīgāki, mācēja dziedāt, karogus

Andrievs Ezergailis: ROMĀNS IR SANĀCIS BAISS

Kāds mūsu avīzes lasītājs atnesa uz redakciju jaunu Māra Ruka grāmatu un ar nožēlu sacīja, lai iedod to cilvēkam, kuram mājās ir krāsns – šis murgojums der tikai iekuram! M. Ruks ir pakņiksējis holokausta industrijas apoloģētiem un sacerējis lētu, melīgu mītu par "žīdu šāvējiem" – latviešiem jeb latviešu studentu korporācijas "Lettonia" dalībniekiem.

Arī pazīstamais vēsturnieks Andrievs Ezergailis, kurš ir padziļināti pētījis holokausta izpausmes Latvijā, uzskata, ka Māra Ruka grāmata ir grafomāna mistrojums.

Par Māra Ruka grāmatu "Arāja komandas Lettonia" – Rīga, 2014

Andrievs Ezergailis

*Vēsturnieks,
pētījuma "The
Holocaust in Latvia,
1941–1944" autors
ASV*

Ar pirmo teikumu ir redzams, ka Māris Ruks sāka savu romānu par Lettonias biedru līdzdalību ebreju šaušanā ar lielu cemi, cēliem nodomiem, bet vēltām cerībām. Romāns ir sanācis baiss, tāds, kādu no pagīrās mirušiem žīdu slepkavu veterāniem – no bedrēm izkāpušiem ciemiņiem – varējām sagaidīt. Ja grāmata kaut ko pierāda, tad tikai to, ka dusmīgam cilvēkam nav gudri grāmatu rakstīt. Pie lasītājiem ir nonācis mistrojums – ne romāns, ne akadēmisks pētījums, ne tomāts, ne kartupelis – viens gals āzis, otrs it kā cilvēks.

Par Ruka grāmatu mēs varam teikt to, ko savā reizē teicu par Paula Ducmaņa, mana pavadoņa pa Rīgas krogiem, rakstu darbu "Kas ir Daugavas vānagi?", kuru viņš sarakstīja pēc KGB pasūtījuma, – ka brošūrā nevar atrast pat nevienu puspatiesību. Abiem autoriem – cerams, ka atšķirīgu motīvu dēļ – ir bijis svarīgi raksturot visus holokausta notikumus bez vāciešiem. Varam teikt, ka Ducmanim vajadzība raks-

"... grafomāns Ruks, daļēji imitējot Ducmani, savu grāmatu ir sastutējis ar paša sagudrotām fabulām..."

tīt vāciešiem pa spalvai bija mājiens no Kremļa un vēlme nomirt dzimtenē.

Atšķirībā no Ruka, Ducmanis savu "meistardarbu" piebāza ar dokumentiem un bildēm no visām Eiropas moku vietām, kurām nebija nekāda sakara ar Latviju. Turpretī grafomāns Ruks, daļēji imitējot Ducmani, savu grāmatu ir sastutējis ar paša sagudrotām fabulām un sarunām, kurām segums ar "grēcīgās" Lettonias nedarbiem

labākā gadījumā tuvojas nullei.

***

Lettonia nebija galvenais antisemitisma perēklis, tas sāka veidoties jau vairākus gadus desmitus pirms Latvijas brīvvalsts un, protams, arī pirms holokausta. Atstāšu brālības biedriem izlemt, vai visi tie letoņi, kurus Ruks raksturo kā antisemitus, tādi arī bija. Zinu, ka tādi bija tēvs un dēls – Jānis un Visvaldis Sanderi un Arveds Bergs, kurš jau 1941. gadā bija aizgājis mocekļa ceļu. Ruks dziļi kļūdās, pieskaitot Herbertu Cukuru un Ivaru Bērziņu Lettonias antisemitu saimei.

Neskatoties uz to, ka Herberts Cukurs strādāja Arāja komandā kā garāžas pārzinis, viņš no nāves paglāba, vismaz mums zināmus, četrus ebrejus: paziņas meitu Miriamu Kaicneri, kuru viņš paslēpa savā lauku mājā un tad aizveda uz Brazīliju; paziņas dēlu Ābramu Sapiro, kuru viņš 1941. gada vasarā apgādāja ar "darba dokumentiem", un savu garāžas mehāniķi Lutriņu un viņa sievu.

Lutriņa glābšana bija pietiekami dramatiska, lai to ekranizētu. Pirmajā Rumbulas akcijas rītā (30. novembrī), uzzinājis, ka vācieši Lutriņu nosūtījuši uz Rumbulu, Cukurs ielēca mašīnā un aizbrauca meistarū glābt. Nonācis Rumbulā, viņš noorganizēja jau tur esošos garāžas strādniekus, kuri stāvēja ap savu gruzoviku. Viņi bija nosūtīti uz Rumbulu savākt upuru virdrēbes. Ieraudzījuši Lutriņu pāri soļojam uz bedrēm, viņi novirzīja abus Lutriņus uz savu mašīnu, ieģrūda kravas kastē, apsedza ar drēbēm un vēlāk dienā aizveda uz Rīgu.

Var arī šim stāstam neticēt, bet nevar noliegt, ka trīs ebreji no četriem karu pārdzīvoja.

***

Pieskaitīt advokātu Ivaru Bērziņu Lettonias antisemitu listei ir reta paveida kašķa meklēšana. Bērziņš, visu mūžu strādādamas Ņujorkā, ir palīdzējis visdažādāko tautību piederīgiem, ebrejiem un latviešiem ieskaitot, sagādājot tiem likuma drošību.

Turpinājums 7. lpp.

Turpinājums 8. lpp.

DZEGUZES OLAS

J. Liekmanis

Ko mums būs mācīties no notikumiem Ukrainā? To, ka Krievija tālredzīgi visās bijušajās PSRS republikās iedēja savas dzeguzes olas, un šie dzeguzēni ir un būs pastāvīgs drauds šo (tagad) valstu mierīgai dzīvei un pat pastāvēšanai. Tās ir Krievijas piektās kolonnas, ko tā ar gudru ziņu atstāja sev "tuvajās ārzemēs". Un šie krievu cilvēki savai *rogīnai* var pakalpot divējādi: gan kā Krievijas pilsoņi, ja viņi izvēlas tādi būt, gan kā naturalizēti attiecīgo republiku pilsoņi.

Ukrainas piemērs parāda, ka viens no ieganstiem Ukrainas okupācijai Krievijai kalpo sauklis "Mūsējos sit!", t.i., Krievijas pilsoņu aizsardzība. Ukrainas piemērs arī rāda, ka, pateicoties tam, ka okupanti/kolonisti tika dotas balstības, bija iespējams prokrievisku spēku ar Janukoviču priekšgalā nāksana pie varas Ukrainā.

Ar ko tad Latvija šajā ziņā atšķiras no Ukrainas? Te tāpat Krievija atstāja savus dzeguzēnus (okupantus/kolonistus), kas ar mūsu pašu ievēlētu valsts vadītāju svētību kā liels dārgums tiek saudzēti. Un ar to vēl nepietika – mēs viņus pielīdzinājām minoritātem un vēl naturalizējam. Bet okupants/kolonists būtiski atšķiras no parastiem imigrantiem. Parastie imigranti nekad valstī neveido tik relatīvi lielu masu, turklāt viņi samērā viegli integrējas. Bet kādi ir okupanti/kolonisti, to mēs ļoti labi redzam šeit, mūsu dzimtenē. Un tad nu brīnāmies, ka "Saskaņas centrs" iegūst arvien lielāku pārstāvniecību Saeimā, brīnāmies, ka Rīgu esam atdevuši viņiem, nu un Daugavpils... pats par sevi saprotams.

Kā mums ir izdevies nonākt šādā nepateicīgā situācijā? Lieta tā, ka mēs visu laiku esam balsojuši par bijušajiem komunistiem un komjauniešiem, jo, neskatoties uz viņu darbiem, tie tautā bija pazīstami. Tagad, kad šo kolaborantu pirmais ešelons ir aizgājis "pelnītā" atpūta, mēs balsojam par viņu pēctečiem, jo *nacionālists* ir nesmuks vārds, un par tādu balsot nedrīkst.

"Parastie imigranti nekad valstī neveido tik relatīvi lielu masu, turklāt viņi samērā viegli integrējas. Bet kādi ir okupanti/kolonisti, to mēs ļoti labi redzam šeit, mūsu dzimtenē."

Bet pazīstama ir aksioma, ka mazai valstij vai mazai tautai bez veselīga nacionālisma neizdzīvot. Tad kāpēc mēs esam tik bezatbildīgi? Kādi gan mēs paši esam?! Vai mums ir morālas tiesības pārņemt Guntim Ulmanim, ka, pateicoties viņam, plaši tika atvērtas naturalizācijas slūžas, ar ko mēs pakāpeniski zaudējam varu valstī; ka, pateicoties viņam, valstī tika atstāta desmitiem tūkstošu liela Krievijas militārā piektā kolonna; ka, pateicoties viņam, mums ir jāpācieš Pārdaugavas okupantu pieminekļi? Vai mums ir morālas tiesības pārņemt Vairai Viķei-Freibergai un Kalvītim Abrenes atdošanu? Vai mums ir tiesības pārņemt Valdim Zatleram nelīdztiesīgā un valstij neizdevīgā sociālās palīdzības liguma noslēgšanu ar Krieviju un ...? Kāda tauta, tāda valdība.

Lūk, kad mēs viņus iesēdinām cietumā, tad daļēji būsīm sevi reabilitējuši, kaut gan izlietu ūdeni vairs nesasmelsim.

Kādi mēs esam, to ir pateicis kāds gudrs cilvēks. Viņš latviešu tautu salīdzināja ar mežu un sacīja, ka mežs kara, okupācijas un emigrācijas dēļ ir iznīcināts – palicis ir tikai pamežs. Tas pamežs esam mēs – bez patriotisma, bez nacionālās pašapziņas un pašlepnuma. Un tādi diemžēl pārsvarā ir mūsu politiķi, un tāda ir viņu politika. Mums ir jālūdz Dievs, lai Ukrainas notikumi neapciemto arī mūs.

LEĢIONĀRIEM

Kad tēvzeme, cīņa reiz sauca,
Tur devās leģionārs stalts.
Kaut lodes visapkārt kauca,
Tam vairodzīņš sarkanbalts.

Par velti jūs gājāt kaujās?
Par velti bij asinis liet?
Ja tauta vēl naidniekam ļaujas,
Par jums vēl atklāti smiet.

Par velti bij gūtā slava,
Kur daudziem saulīte riet?
Ja dzimtenē piemiņas nava
Un naidnieks prom neaiziet.

Reiz, kad atgūsiet pelnīto godu,
Kad brīves liesma degs,
Un naidnieks aiztriekts uz poda,
Tad ziediem atkal kapu segs.

Jānis Rolavs

KOMĒDIJA CAUR ASARĀM!

Valters Rudzītis

Nacionālās pretošanās dalībnieks

Otrdien, 4. februārī, LTV7 skatījās M. Koda vadīto "Aktuālo jautājumu", kurā piedalījās Ministru prezidente L.Straujuma un žurnālists M.Zanders. Jau raidījuma sākumā tā vadītājs viltīgi teica, ka vakar Igaunijā Straujumas k-dze ir runājis angliiski, bet nu viņai Latvijā būs jārunā krieviski. Manuprāt,

Kodis baidījās, ka premjerministre, ņemot vērā pašreiz aktualizēto valsts valodas jautājumu, varētu Latvijas televīzijā ar Latvijas žurnālistiem runāt latviešu valodā...

Bet tiešām tā bija komēdija! Latvijā divi latvieši – Ministru prezidente Laimdota Straujuma un žurnālists Māris Zanders – gluži kā OKUPĀCIJAS laikā valsts finansētās televīzijas kanālā lauzās krievu, t.i., okupācijas laika valsts valodā. Tik tiešām viņi taustījās, meklējot krievu vārdus! Klausoties man radās nojauta, ka arī Straujumas k-dzei nebūs mugurkaula, un 2018. gadā, kad plānots visās valsts un pašvaldību skolās pāriet uz apmācību valsts valodā, nekā nenotiks.

Un kas gan var notikt, ja krievu skolu pīketā Mitrofanovs piedraudeja ministrei Druvietes k-dzei: ja krieviem atņems pierastās privilēģijas, būs vēl lielāki protesti un MIERA NEBŪS!?! Tātad baida, nē, PIEDRAUD ar Kijevas va-

"Nesaprotu, kādēļ mūsu varneši kā strausi... neko nesaredz. Šo problēmu pamatā taču ir nekā nedarīšana DEOKUPĀCIJAS lietā!"

riantu. Esmu pārliecināts, ka DP arī šeit tāpat kā Rubika sludinātajā deportāciju attaisnošanā un Lietuvas nomelnošanā Pirmajā Baltijas kanālā nesaskatīs neko nosodāmu, tiešu norādi, aicinājumus uz vardarbībām pret valsti.

Nesaprotu, kādēļ mūsu varneši kā strausi... neko nesaredz. Šo problēmu pamatā taču ir nekā nedarīšana DEOKUPĀCIJAS lietā! Deklarāciju par okupāciju jau sen pieņēma, bet tā stāv un pārklājas putekļiem. Tikmēr notiek pat NEPILSONU kongresi. Nezinu, ko saviem mazbērniem teiks valsts prezidenti, ārlietu ministri (izņemot Andrejeva k-gu, kuru noēda "Saeimas piecišu" autori), LPR valdes vīri ar Resnā k-gu priekšgalā, kuriem katru dienu būtu jāklīdz par to?! Ko teiks

PK lideris M.Grinblata k-gs, kurš, uzskatu, nodeva Pilsu kongresa idejas un pārbēga uz Saeimu – manuprāt, juridiski neko rekti veidoto, un tieši tādēļ Saeima nelikumīgi sāka kolonistus un okupantus "pārtaisīt" par jauniešiem, panākot tieši to, kas tagad notiek.

Ja varnešiem beidzot nepamodīsies pazaudētā sirdsapziņa, tad Latvijai un latviešu tautai nav nākotnes – mēs iznīksim! Un tad vairs neko labot nevarēs arī mūsu mazbērni. TĀDĒĻ, es PIEPRASU augsti godātos A.BĒRZIŅA, E.RINKĒVIČA un G.RESNĀ kungus un ļoti cienījamo S.ABOLTIŅAS k-dzi ik dienu, it visur cīnīties par šīs netaisnības likvidēšanu, PAR DEOKUPĀCIJU!

Palieku tomēr cerībā!

APZINĀSIMIES LATVIEŠU TAUTAS KAREIVĪGUMU!

Turpinājums no 4. lpp.

DDD: *Cilvēku apziņa ir vēsturiski evolucionējuši. Diemžēl vēl joprojām ir krasas atšķirības. Viens ir spējīgs apzināties tikai savas paša rūpes, otrs jau izjūt savu atbildību gimenē, trešais apzinās arī savu tautu, ceturtajam apziņā vieta ir arī cilvēci, nenoliedzot rūpes un atbildību par tautu, gimeni, sevi. Mūsdienās neizjūt saikni ar savu tautu – manuprāt, tā ir apziņas atpolicība.*

Jānis Atis Krūmiņš: Protams.

DDD: *Par apziņas atpolicību, it īpaši pie varas esošajiem latviešiem, var spriest arī pēc tā, ka vēl joprojām nav novērstas okupācijas sekas, respektīvi, nav veikta deokupācija, dekolonizācija.*

J.A.K.: Piekritu, bet kā to izdarīt?! Pirmkārt, ir jābūt vēlmei darīt, otrkārt, zināšanām. Bet, lai būtu zināšanas, ir jābūt arī vēlmei gūt šīs zināšanas, šo vēstures izpratni.

DDD: *Kāpēc gan valstiskā līmenī nerunā, ka spēkā ir Saeimas pieņemtā deklarācija par Latvijas okupāciju, kurā skaidri un gaiši viss ir pateikts – okupācijas sekas ir jānovērš. Šis ir konstitucionāls tiesību akts, pielīdzināms Satversmei. Deklarācija noteiktais netiek pildīts, tātad vēlmes nav.*

J.A.K.: Jā, nav pat izstrādāta stratēģija, lai pildītu deklarācijas. Tieši tas pats notiek ar 1998. gadā pieņemto Deklarāciju par latviešu leģionāriem. Arī šī Deklarācija nav atsaukta – tā ir spēkā. Tātad valdības līmenī būtu jāskatās, kāpēc šādi tiesību akti netiek pildīti.

Es tik tiešām nesaprotu, kāpēc Korenam atļauj

blaut, bet pārmetumus ir jāklasās leģionāru piemiņas pasākuma dalībniekiem.

DDD: *Tāda ir valsts politika – klanīšanās.*

J.A.K.: Pareizi. Rīgā jau ebreju muzejs ir, tagad ar Rīgas domes vadības svētību ierīkots vēl arī GETO muzejs – ne bijušajā GETO teritorijā. Un visu to, ko lielvaras ir pastrādājušas, centās norakstīt uz latviešu tautu, jo noticis latviešu teritorijā.

Ja man būtu teikšana, es tam nebūtu piekritis. Ir Rumbulas muzejs, ir Žaņa Lipkes memoriāls, ir Biķerņu meža piemiņas vietas – tās ir iezīmētās vietas, kur notikuši patiesi notikumi, un ar to pilnīgi pietiktu. Nē, vēl vajag pašā Rīgas centrā GETO muzeju, lai latviešu tauta mūžu mūžos dzīvotu pārmetumos par savu senču "pastrādātājiem" darbiem. Ja vēl tur atrodamā informācija būtu objektīva, tad es saprastu, bet viss, ko Vācijas lielvara sastrādāja, lielākoties tiek krauts uz latviešiem.

Šo tendenci īpaši spilgti nodemonstrēja Josifs pagājušajā 16.martā. Bet neviens viņam to nepārmet, jo viss ir saskaņots – Valsts policijas priekšnieks stāv blakus un sargā, neļauj Josifam piedurt ne pirkstu. Viņš taču mums ir kā tāds "židu žids" Latvijā! Viņam šis pilnvaras, šķiet, ir iedotas no Krievijas židu kantora. Savādāk jau mēs Josifu Korenu neredzētu arī Ukrainā rosamies.

DDD: *Man jau liekas – arī no ASV kantora. Un naudiņas netrūkst.*

J.A.K.: Jā, Linda esot zaudējusi 80 tūkstošus par viesnīcas atteikumu. Viņam jau tāpēc nedrīkst neko pārņemt – viņš var

runāt, ko grib. Ļoti sāp, ka mūs apmelo, un nav pat policijas, kas mūs aizstāvētu. Lai tāpēc nebrīnās, ka tauta viņus nicina. Policija nodemonstrēja, ka viņi aizstāv to, kas dara tautai ļaunu, apmelo. Un tādēļ spīts ar katru gadu augs.

– pie visiem tiem, kuriem ir svarīga latviešu tauta, kuri ar cieņu izturas pret tiem, kas izcīnīja mums neatkarību un arī Otrajā pasaules karā centās aizstāvēt Latviju. Vārdu sakot, **vēršos pie visiem, kuriem rūp latviešu karavīra tēls**

"Kopumā esmu pārliecinājies, ka ierēdnieciskā līmenī nešķiet svarīgi, lai latvieši būtu spēcīga nācija, lai Latvija būtu nacionāla valsts. Ar šādu pieeju panākam, ka mums būs grūti šo nacionālo pēctecību nodot saviem bērniem."

Tagad visiem patīk pieminēt Ukrainu, jo Ukraina ir tikko svaigs piemērs. Ja policisti tur būtu kopā ar tautu, tad nebūtu šo mirušo cilvēku. Tāpēc es novēlu latviešu policistiem būt kopā ar savu tautu! Tad 16. martā atkritis ļoti daudz problēmu.

Manuprāt, 16. marta problēmu pamatā ir neveiksmīgi konstruēts uzdevums – ja veiksmīgi pieiesim šā uzdevuma risināšanai, tad atkritis ļoti daudz lielu stresu un Latvijas tēls pasaules mērogā netiks gandrīgs.

DIEVS UN DABA IR MŪSU PUSĒ!

DDD: *Varbūt varat uzacīnāt ikvienu latvieti atnākt 16.martā uz dievkalpojumu un iet pēc tam gājienā uz Brīvības pieminekli, apliecinot savu nacionālo pašcieņu, spītu un godinot mūsu cīnītājus?*

Jānis Atis Krūmiņš: Aicinu, vērsos ne tikai pie ikvienu latvieša, bet arī pie ikvienu Latvijas iedzīvotāja

– **piedalieties gājienā un ziedu nolikšanā pie Brīvības pieminekļa 16. martā!**

Protams, aicinu arī uz dievnamu, piedomāsim par latviešu karavīru sasniegumiem un aizlūgsim par viņu dvēselēm. Daudzi jau jaunībā bija spiesti atdot savas dzīvības par savu zemi – pirmkārt, viņi cīnījās par savu, par mūsu Dzimteni!

DDD: *Kā reaģēt uz iespējamiem "sarkano nacistu" izlēcieniem 16. martā?*

J.A.K.: Es domāju, būsīm ar veselo saprātu! Un raugoties, kā attiecīgajā situācijā var vērst lietas par labu. Jau izsenis latviešu karavīri ir pierādījuši, ka ar nelielu spēku ir varējuši lielus pārspēkus pārvarēt, izmantojot gudrību, ir palīdzējis arī Dievs, jo mēs cīnāmies savā zemē, un arī Daba ir mūsu pusē.

Ja visi vienosis, ka kaut kādu Korenu vajag aiznest prom, tad arī pārsimts cilvēku viņu aiznesīs...

Intervēja
Līga Muzikante

AR GAISMU KLIEDĒSIM TUMSU!

Turpinājums no 3. lpp.

Mūsu kultūras mantojums ir mūsu senču rūpīgi sagādātais Pūrs, kurš mums ir jāliek lietā visās dzīves sfērās, gan lauku, gan pilsētas dzīvē. Tas ir kā rakstu zīme, kura jāieauz ikdienā un svētdienā. Tas jāieauz sadzīvē, darbā un atpūtā, tautas un valsts iekšlietās un ārlietās. Kultūras mantojums – tas nav mēģinājums peldēt pret straumi laika upē, tā ir atgriešanās pie mūsu garīgajām saknēm, tradīcijām, mūsu dzīvesziņas un dzīvošanas jēgas. Kultūras mantojums ir arī kā tālākā Ceļa orientieris un Ceļvedis, kurš mums palīdzēs tikt vaļā no svešām mācībām, uzskatiem, likumiem un (ne)tikumiem. Kultūras mantojums šodienā nenozīmē, ka tālākais ceļš ejams pastaļās vai braucams koka spieķa ratos, mēs paņemsim no Pasaules visu to vērtīgo, ko cilvēce ir atradusi vai sasniegusi savos kultūras meklējumos, bet par sietu mums kalpos mūsu pašu intuīcija un prāts – mūsu pašnoteiktība un patība.

Šodienas Latvijā mums savai kultūrai ir atstāta tāda kā amerindu (Amerikas indiāņu) rezervāta veida folkloras kultūras loma. Mums atļauj arī vēl kori padziedāt un ik pa četriem gadiem kopā sadziedāt un padejot. Koloniālais kultūrtrēģerisms tiek pasniegts kā palīdzība kultūras nešanai Latvijā, tā tas bija Padomju Savienības, un tā tas ir Eiropas Savienības laikā. Reptiolizētā un robotizētā surogātkultūra tiek iestācēta bērnu prātos un “teātra popkorna kultūra” – pieaugušo dzīves veidā. Visur: rotaļlietu izskatā, TV, Ra-

dio, reklāmās, kino, presē dominē importa “patēriņa kultūra” un bezidentitātes kosmopolitiskā masu kultūra. Ar pūļa (ne)tikumiem un (bez)vērtībām saduļķotos ūdeņus nes Rietumu skābie lieti, Ziemeļatlantijas straume un Ķīnas konteineri.

Kultūru mums sver gramus (100 gramu kultūras) un, ja kādreiz mūziku tinām kamolos (tā bija mezglu rakstība, kur katra dziesma bija viens kamols), tad tagad turam Muzikālā bankā, bet dziedātājus ražojam Fabrikā. Kultūras vērtību nosaka naudas tece “eurošos” vai “zalaļos”.

Mums cilvēks pats nav vērtība, tas ir tikai darba resurss un tirgucilvēks, nevis tāds, kurš pārdod, bet tāds, kuru pārdod, jeb – vienkārši sakot – modernais vergs. Skolniekus un studentus kā precīzā ražo vietējam un starptautiskam tirgum. Viņus neapmāca dzīvei, bet sevis labākai iztirgošanai starptautiskajā tirgus laukumā. Mums nav kultūras mantojuma un garamantas, bet ir “kultūrkapitāls”.

Cilvēks šajā vajāto sabiedrībā, ir pārvērsts par kapitālu pašmāju un starptautiskās “rebēs”.

MUMS IR VAJADZĪGA PAŠDZĪVE

Lai arī situācija ir drūma, mūsu uzdevums ir rast enerģiju sevī un atgriezties pie savas pašnoteiktās kultūras un pašiem noteikt savas garīgās un materiālās kultūras dimensijas – mums ir nepieciešama jauna kultūras paradig-

ma, kuras atslēgas vārds ir **pašdzīve**. Tā ir dzīve, kuru jūs organizējat pats, nevis jūsu dzīvi organizē kādi citi. Tā ir dzīve, kad pārsniedz nevalda kāds manipulators. Tas nozīmē – nevis skatītāju, klausītāju un lasītāju loma kultūrā, bet **pašdarbošanās kultūras dzīves veidošanā**.

Es nesaku, ka būtu jānojauc skatītāju sēdvietas koncertzālēs, ka nav jālasa grāmatas, nav jāiet uz mākslas darbu izstādēm. Es esmu par tādu sabiedrības attīstību, kurā kultūra nav tikai pakalpojums, bet kultūras dzīve ir **pašdzīve**. Tas nozīmē, ka katrs pats dzied, vienalga, kori vai viens pats jūras krastā, dejo kādā kolektīvā vai apugunskuru, ja ne glezno, tad vismaz zīmē rīta ausmu vai vakara blāzmu, raksta savas dzimtas hroniku vai ceļojuma piezīmes un pārdzīvojumu dienasgrāmatu.

Protams, Dievs katram cilvēkam ir devis kādu talantu, un no mākslinieciski talantīgiem cilvēkiem rodas augsti kultūras profesionāļi. Protams, ka viņiem ir nepieciešama brīvība sava talanta kopšanai un jābūt par ceļvežiem tautas garīgā attīstībā. Bet kā galveno es tomēr uzsveru paša cilvēka lomu kultūras dzīves veidošanā, kur citu kultūras sniegumu skatīšanās un klausīšanās kalpo tikai kā iedvesmas avots paša darbībai.

Koncertzāļu skaits valstī, protams, ir zināms kultūras izaugsmes rādītājs, bet tautas kulturālās attīstības mērs ir tieši tautas Sadziedāšanās svētku daudzums. Tautas mākslas studiju un pašdarbības kolektīvu skaits ir daudz

svarīgāks rādītājs par profesionālo kolektīvu skaitu. Kas var būt garšīgāks par mājās ceptu plātsmaizi, bet kas var būt aizraujošāks par Mājas teātri, kurā nav skatītāju, bet ir tikai aktieri?! Tautas kultūru raksturo ne jau sporta vergu izdzerto alus barelu skaits pie TV ekrāniem, skatoties futbola vai hokeja maču, bet gan tautas stadionu skaits, kurā paši sit to kājas bumbu vai met grozā, nevis “pa lampu”. Profesionālais sports nav fiziskā kultūra ne tiem dažiem miljonāriem-sportistiem laukumā, ne tiem vēderainajiem slaistiem pie TV ekrāna. Tā ir abpusēja, gan sportistu, gan skatītāju veselības kroplošana un sporta funkcionāru “rebēs”, tieši tāpat kā veselīga dzīves veida un dziedniecības aizstāšana ar “čipsu diētu” un ārstēšanu jeb “alopātisko” medicīnu.

KĀ ATRAST ZAUDĒTO GARĪGUMA DIMENSIJU?

Protams, ka ir jāsāk ar sabiedrību degradējošās, kosmopolitiskās komerc-kultūras aizstāšanu ar tikumisku un dvēselisku kultūru, un tā nevar būt par kases aparātu birokrātiskai pārvaldes sistēmai vai kādai privātai kabatai. Kultūra ir dvēseles un gara, intelekta, emociju, intuīcijas, zināšanu un prāta izpausme. Mūdienu kultūra slimo ar naudas vīrusu, un to dziedināt var tikai enerģētiskais “Dzīvais ūdens”, kurš, kā no sprigana avota, nāk no **latviešu tautas garīgā kultūras mantojuma**.

Kultūra, kura ir balstīta tautas garīgā mantojumā, veido arīdzan **nacionālo pašapziņu**, tāpēc ārkārtīgi svarīgi ir augstā godā celt mūsu tautas senās zināšanas, latviešu tikumu sistēmu, tradīcijas, rituālus, paražas, bet okupāciju ienesās ieražas pama-

ar pašu darbu un uzcītību. Latvieši nekad nav pakļāvuši svešas zemes, lai tās izlaupītu, apkrautu ar nodokļiem un varētu dzīvot uz citu rēķina.

Tikumiskas kultūras neatņemama sastāvdaļa ir svētes (svētki). Svēte nav vienkārši kalendāra

“Mums nav kultūras mantojuma un garamantas, bet ir “kultūrkapitāls”. Cilvēks šajā vajāto sabiedrībā, ir pārvērsts par kapitālu pašmāju un starptautiskās “rebēs”.

zām aizstāt ar latviskām tradīcijām. Mums ir nepieciešams atdzīvīnāt **latviešu tautas pasauluzskatu** (uzskatu sistēmu), dzīves veidu un dzīvesziņu. Lai to paveiktu, mums ir jānojauc pjedestāls ar visu Zelta teļu uz tā, mums alkatīgais naudocentrētais cilvēks ir jāaizstāj ar sirdsapziņas cilvēku.

Latviskā dzīves veida pamatā ir tikumība, paražas un dabiskās tiesības.

Tikumība mums ir jāvērtē augstāk par likumību. Sabiedrības dzīvei, arī ekonomikai, ir jābalstās, pirmkārt, uz tikumiem (paštikumiem – labestību, gudrību, darba tikumu jeb čaklumu, daiļumu, likmītiskai pārvaldes sistēmai vai kādai privātai kabatai. Kultūra ir dvēseles un gara, intelekta, emociju, intuīcijas, zināšanu un prāta izpausme. Mūdienu kultūra slimo ar naudas vīrusu, un to dziedināt var tikai enerģētiskais “Dzīvais ūdens”, kurš, kā no sprigana avota, nāk no **latviešu tautas garīgā kultūras mantojuma**.

datums, tas ir dvēseles stāvoklis, un tas nav par naudu nopērkams. Nauda var būt tikai līdzeklis viena vai otra svētes pasākuma īstenošanai vai aprikojumam. Visus rituālus latviešu svētes var noturēt bez naudas maisa iesaistīšanas, kā tas jau ir bijis tūkstošiem gadu.

Visas astoņas galvenās latviešu svētes reizes ir “bezmaksas” – Ziemassvētki, Meteņi, Lieldienas, Ūsiņi, Jāņi, Jumji, Apjumības, Mārteņi. Tikai tie ir jāatzīmē Dieva noliktajā laikā. Protams, visām šīm svētes dienām ir jābūt brīvdienām. Mūsu pirmais uzdevums ir apzināt un sakārtot mūsu svētvietas: svētkalnus, svētbirzis, “Māras baznīcas”, svētakmeņus, svētkokus visā Latvijā, bet katram ir jāiesāk ar savas sētas “svēto stūrīti” un ar ideju par svēti savā apziņā. Mums ir jābūt garīgi pārākamiem pār visām okupācijas instrukcijām un pavēlēm.

Mēs esam pelnijuši to, lai dzīvotu pašnoteiktā valstī un dzīvotu pašnoteiktu dzīvi.

Andrievs Ezergailis: ROMĀNS IR SANĀCIS BAISS

Turpinājums no 5. lpp.

Saukt Bērziņu par antisemītu tādēļ, ka viņš savā laikā ir palīdzējis vairākiem latviešiem atrisināt nepamatotus apsūdzējumus par līdzdarbību holokaustā, man ir nesaprotams ezeļa spēriens Serengeti karalim, lauvai.

Atgriežoties pie jautājuma par antisemitisma saistību ar Holokaustu, Ruks pārvēršas fanātikā un nolīgst klišejas. Ir tiesa, ka antisemitismam ir sakarība ar to, bet tā nav viens pret vienu. Ar antisemitismu nepietika, lai sāktos holokausts. Ja tas tā būtu, tad Hitleram nebūtu bijis ko nogalināt. Holokausts un visi pārējie mazākie uzbrukumi kopš Romas laikiem ir sākušies no valsts (parasti impērijas) augšas uz leju. Ruks seko labi iemītai klišejai, ka holokausts notika kā tautas sacelšanās, pogroms, kas, pēc autora domām, izvērsās Lettonias mītnē, kur Lettonias biedri, padzirdējuši, ka Hitleris ļauj židus šaut, bija gavilējuši, situā-

augstos piecus, ja tanī laikā tas būtu bijis stilā.

Tad, kad pētīju antisemitismu un holokausta sākumu Latvijā, es nonācu strupceļā, kādēļ Arāja komandas organizēšana bija tik lēna un tanī pierakstījās tik maz korporāciju/Lettonias biedru. Un tad, kad korporeļi bija pierakstījušies, viņi arī bija pirmie, kuri piesita pēdu. Komandas organizēšanas tempu būtu varējuši arī noteikt Drošības policijas uzraugi, jo sākumā bija paredzēts pēc uzdevuma izpildīšanas komandu izformēt. Pirmajā fāzē vācieši varēja arī raizēties par apbrūpotas nevācu vienības izaugšanu pašā Rīgas centrā. Bet varēja arī būt, ka, neskatoties uz antisemitismu, korporeļi tomēr nesteidzās šaut židus.

DIVI PIEMĒRI

1. Ruka Rumbula
Par Rumbulas slepkavības lielāciju Vācijā ir lēmušas vairākas jurisdik-

cijas: notikumu aprakstījušas un sodus izdalījušas. Faktus no to dokumentu sakopojumiem Ruks ir izvairījies lietot. Viņš konstruē pats savu scenāriju, kam nav atbalsta nevienā arhīvā un ko pat nevienā nostāstā neesmu dzirdējis: Ruks Rumbulas akciju ne tikai latvisko, viņš to pasniedz kā korporācijas Lettonia savērestību, tās organizētu un izpildītu projektu.

Par antisemitismu, holokaustu un latviešu studentu korporācijām ir daudz runāts un debatēts. Retrospektīvi jāsaka – labi, ka tādas sarunas ir bijušas, jo tagad par mata tiesu zinām vairāk un varam mēģināt koriģēt tos tautiešus, kuri, nebūdami Herkulesi, apmaldās pagātnes labirintos.

Polemizējot par korporāciju lomu holokaustā, gribu atgādināt, ka empīriskie skaitļi rāda – korporāciju loma bija mazāka nekā tūlīt pēc kara, par to tika runāts, un padomju ziņu

orgāni to afišēja. Runāšana par korporeļiem kā žīdu šāvējiem pamatā ir runāšana par Arāja komandas sastāvu un darbību. Ir tiesa, ka Arājs bija Lettonias biedrs, un piederību korporācijai viņš izmantoja komandas komplektēšanā.

Ir svarīgi zināt, ka Štālekers Arāja komandu organizēja ne kā brīvprātīgo, bet kā algotņu vienību, kuriem ļaujējums daļēji sedza viņu algu. Arī citā kandidātu kvalifikāciju izvēlē Štālekers atšķīrās no tām, kam sekoja pats Arājs. Štālekeram svarīgi bija sameklēt kandidātus, kuru radnieki bija deportēti uz Sibīriju.

No empīriskiem pētījumiem var secināt, ka tie latvieši, kuri pieturējās komandā, bija mazāk turīgi un izglītotie vīri. Nebūtu pārsteigts, ka Rumbulas akcijā, kas notika 1941. gada beigās, korporeļu klātbūtne būtu niecīga. No lettoņiem varbūt bija palikuši tikai kādi divi, pašu Arāju ieskaitot.

2. Deglava noslepkavošana

Deglava noslepkavošana, kas notika 1941. gada jūlijā, bija komplicēts notikums, kas vēl nav pilnīgi izpētīts, lai gan gandrīz visi latviešu vēsturnieki ir vienprātīgi, ka slepkavas bija vācu Drošības policijas vīri. Vācu vēsturnieki, pretēji latviešiem, solidarizējās ar nacistu formulu, ka tā nebija slepkavība, bet pašnāvība. Ruks mums pienes jauninājumu, fabulejot, ka latvietis noslepkavoja latvieti. Ka Dzirnāvu ielā 31 nelaimīgā stundā satikās divi lettoņi Visvaldis Sanders un Aleksandrs Plensners, Deglava draugi, kuri, neesošu motīvu val-

dzināti, tikai tādēļ, ka viņi lettoņi, pirkstu nospiedumus neatstājot, nošāva Deglavu.

***

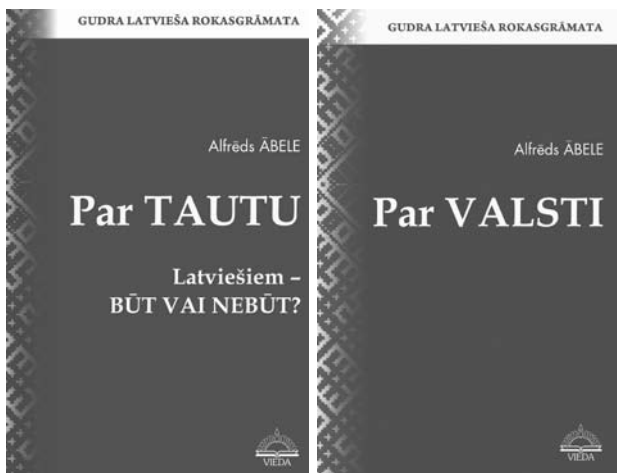
Ruks, sarakstīdams romānu tādu, kāds tas ir sanācis, par sevi pozitīvu tēlu nav atstājis, taču domāju, ka tomēr atradīsies cilvēki, līdzīgi tiem, kas – tāpat kā savulaik pat gudrākie nacistu mednieki – noticēja Ducmaņa pamfletam “Kas ir Daugavas vanagi?”.

Darbs var arī ieinteresēt psihologus, kuri nodarbojas ar ego attīstības fāžu pētniecību. Piemēram, man ir nesaprotama Ruka vajadzība savu naidu vispārināt, ienīst visu, kas ir bijis, ir un būs Lettonia.

Andrievs Ezergailis par Māra Ruka grāmatu: “Pie lasītājiem ir nonācis mistrojums – ne romāns, ne akadēmisks pētījums, ne tomāts, ne kartupelis – viens gals āzis, otrs it kā cilvēks.”

GUDRA LATVIEŠA ROKASGRĀMATA

“Latviešu mentalitātē nav naidīguma pret cittautiešiem. Latvietis nav gatavs uz citu cilvēku pazemošanu vai apspiešanu. Nevajag jau nīst cittautiešus, bet nevajag arī pašiem sevi pārvērst tiem par kājslauķi. Gatavība upurēt savu taisnīguma un pārestības izjūtu pret labvēlību pret ieceļotājiem, reizē ar mazattīstīto nacionālo pašapziņu un pašsaglabāšanās instinktu, var izspēlēt etnosam liktenīgo lomu. Latvietis var nogulēt brīdi, kad valsts un paša nākotne tam izslīd no rokām.” Par visu vairāk lasiet grāmatās “Par tautu. Latviešiem – būt vai nebūt?” un “Par valsti”.

Alfrēda Ābeles grāmatas “Par tautu. Latviešiem – būt vai nebūt?” un “Par valsti” apgāds “Vieda” ir izdevis sērijā “Gudra latvieša rokasgrāmata”, lai uzrunātu tos cilvēkus, kurus satrauc latviešu tautas un valsts bīstamais stāvoklis, kuri meklē nacionālo problēmu cēloņus un risinājumus. Autors analizē, no kuras puses latviešu tautai un valstij draud globālas briesmas, aplūko latviešu būtību un ieskicē nākotnes izredzes.

Publicists Alfrēds Ābele plašam lasītāju lokam jau ir pazīstams ar grāmatu “Latvietība” un daudziem rakstiem presē, arī laikrakstā “DDD”. Viņš ir kibernetiķis-sistēmanalītiķis, kas atspoguļo viņa oriģinālajā, sistēmiskajā pieejā valstisko un ar latviešu tautas dzīvi saistīto problēmu novērtēšanu. Strādājis Zinātņu akadēmijā, Latvijas Valsts Universitātē, Rīgas Politehniskajā institūtā, bet pēc neatkarības atjaunošanas – Latvijas Republikas valdības administrācijā un Valsts kontrolē.

Apgādā “Vieda” izdotās grāmatas ir nopērkamas vai tās var pasūtīt ikvienā grāmatnīcā visā Latvijā! Piedāvājumu apskatiet internetā: www.vieda.lv

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktora vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

VECIE CELI LATVIEŠIEM VAIRS NEDER

Turpinājums no 5. lpp.

Viktors Birze: Nevarētu jau pārmest, ja viņi skaidri definētu, ka būtībā ir tās pašas “Vienotības” konservatīvais spārns, bet viņu polittehnologi grib sēdēt ar vienu pakalu uz diviem krēsliem: būt labie zēni gan koalīcijā un Eiropas Savienībā, gan arī savākt to stingrās līnijas nacionālistu balsis, kuri grib patiesu neatkarību, arī no Briseles, un sagaida arī visādi citādi radikālu bezkompromisa nacionālo politiku. Ilgi šāda laišošana nevar turpināties.

16. MARTS – LATVIEŠU PRETESTĪBAS DIENA

DDD: NSS vairākus gadus Liepājā ir rīkojusi 16. marta gājieni. Vai tāds būs arī šogad?

Viktors Birze: Pagājušajā gadā bija. Mēs, daži NSS veterāni, to pieteicām kā privātpersonas. Arī šogad ir iecerēts, jo Liepājā gājieni bija tradicionāli iedzīvotājiem 2000-šo gadu sākumā. Ja atceraties, 2006. un 2007. gadā NSS kopā ar Latviešu Nacionālistu klubu bija starp Rīgā notiekošā 16. marta gājieni organizētājiem – arī, kad žogs bija apkārt Brīvības piemineklim. Tāpat kā visus gadus nozīmīgākais pasākums tomēr būs gājieni uz Brīvības pieminekli. Vienīgi neiet pie sirds daži politkorekti plakāti, kas pēdējos gados uzradušies gājiena laikā, un, manuprāt, nav īsti ne laikā, ne vietā.

DDD: Kāda, tavuprāt, šobrīd ir jābūt 16. marta idejai?

V.B.: Vienmēr esmu teicis un uzskatījis, ka 16. marts ir latviešu pretestības diena – protests pretlatviskajai sistēmai un mūsu vēstures viltošanai, kas tiek bez ierunām realizēta, lai izpatiktu ar politikorektuma slimību sirgstošajiem Rietumiem un netrācinātu agresīvo Austrumu kaimiņu.

Ja 90-to gadu sākumā varēja skaidri un gaiši runāt – jā, šī ir Latviešu leģiona karavīru atceres diena, tad šobrīd, kad leģionāru paliek aizvien mazāk, 16. marts iegūst citu nozīmi. Leģions pats par sevi ir simbols tautas pretestībai, cīņai par neatkarību. Jā, neērts simbols, tādēļ no tā izvairās vadošie – tie, kas mūsu valsti ir sagrāvuši, mūsu tautu pazemojuši nav pat mēģinājuši izlabot vēsturisko netaisnību, kaut mēģinot veikt okupācijas seku likvidāciju pilnā apmērā, kas, protams, iekļauj arī dekolonizāciju. Viņi izvēlējušies nevis celt nacionālu, neatkarīgu valsti, bet locīties svešu kungu un lielvaru priekšā – kā vakar Maskavas, tā šodien Briseles.

Šo dienu atzīmē tie, kuri ir nesamierināmā pretrunā ar šī 4. maija Republikas politiku.

GLĒVUĻI IZRAKUŠI TAUTAI KAPU

DDD: Kāpēc, tavuprāt, “Visu Latvijai!”, kas tagad apvienojusies ar “TB/LNNK” un kļuvusi par “Nacionālo apvienību”, būdama Saemā, piedalās 16. marta gājienā, bet negrib runāt par nepieciešamību veikt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju?

Viktors Birze: Es nezinu, vai ir vērts iztirzāt šīs partijas nostādnes – tik pat labi mēs varam apspriest “Vienotību”, Zaļo Zemnieku savienību vai Reformu partiju.

Atceros, bija konkurss skolēniem un studentiem par Latvijas dekolonizāciju un deokupāciju – tas tapa, pateicoties apgādam “Vieda”. Man bija gods būt starp šī konkursa uzvarētājiem, – tāpat mans viedoklis ir skaidrs. Kopš tā laika ir aizritējuši četrpadsmit gadi.

Kopš 1991. gada, kad dekolonizācija kā tiesiski pamatots un praktisks pasākums varēja tikt uzsākts, un tam vajadzēja tikt uzsāktam, ir pagājuši 23 gadi... Ko es ar to gribu teikt? 23 gadi ir aizlaisti vējā, jo katrs gads ir samazinājis iespēju veikt dekolonizāciju tiesiskā ceļā. Tas, ka dekolonizācijai jeb okupācijas laikā nelikumīgi iepludināto civilokupantu repatriācijai uz izcelsmes valsti vajadzēja tikt veiktai, ir neapstrīdami. Tas, ka tā netika veikta, neapšaubāmi ir noziegums pret latviešu tautu un mūsu valsts interesēm, un ir radījis sekas destruktīvas, valsts drošību un neatkarību apdraudošas Krievijas piektās kolonnas veidolā un vēl daudzās citās izpausmēs, kuras varētu uzskatīt gari un plaši. Taču mēs šobrīd diemžēl varam runāt par noziegumu morālās, ne tiesiskās kategorijās, ja pieņemam, ka vara ir bijusi pašu ievēlētā un rīkojusies tā, kā ir rīkojusies. Tā ir rūgtā patiesība, kas daudziem kož acis, arī man, bet tautā nekad nav bijis tāds pieprasījums pēc nacionālistiskas politikas, arī dekolonizācijas, lai vara būtu jutusies spiesta to veikt.

1996. gadā tika vākti paraksti, lai ierosinātu referendumu par ļoti labu Pilsonības likuma projektu, kas faktiski būtu neitralizējis civilokupantu iespējas iegūt jebkādu politisko varu. Informācija par to bija, taču netika savākti pietiekami daudz parakstu, lai referendums notiktu. Paši latvieši neizmantoja iespēju.

Otrajā piegājienā, 1998. gadā, mēs tikām līdz referendumam, kurā bija jāiz-

šķiras starp mēreni sliktu un ļoti sliktu Pilsonības likumu, kas tapa pēc Briseles priekšrakstiem – faktiski tagadējo, kas pavēra neierobežotas iespējas civilokupantiem iegūt Latvijas pilsonību. Atceros, kā es, toreiz vēl pusaudzis būdams, brīvprātīgi gāju uz dažādiem izklaides pa-

Lielākā valsts iedzīvotāju daļa – gan svešautieši, gan latvieši – ir koncentrējusies Rīgā un vēl dažās pilsētās. Bet šajās pilsētās, kurās ir ļoti liels svešo īpašsvars, ir notikusi pamatīga sajaukšanās. Gandrīz katram otrajam latvietim rados ir kāds nelatvietis no tiem, kas ieceļojuši okupā-

**“Diemžēl mēs kā tauta neesam mācējuši
nošķirties no svešajiem ienācējiem.
Un tur arī ir atbilde, kāpēc dekolonizācija
nav bijusi un nav pieprasīta.”**

sākumiem, apkrāvēs ar izdales materiāliem, lai aģitētu pret Pilsonības likuma mikstināšanu. Kas notika? Paši latvieši referendumā nobalsoja par savu pašnāvību! Par tādu pilsonības piešķiršanu, kāda tā ir šodien – par masveida naturalizāciju, okupācijas un kolonizācijas seku legalizēšanu! Toreiz taču balsstiesīgie bija pārsvarā tikai latvieši...

Kā lai šādos apstākļos veic tiesisku dekolonizāciju, lai arī cik tā būtu nepieciešama un taisnīga?

Es visu laiku piesaucu gadus. Kādēļ? Jau pirms daudziem gadiem mūsu pašu tautieši nebija gatavi realizēt vēsturisko taisnīgumu, šodien noskaņojums ir vēl daudz bēdīgāks. Kā tas ir noticis? Var minēt daudzus iemeslus: vienaldzību, propagandas iedarbību un vēl citus, taču es gribētu nosaukt, manuprāt, izšķirošo – sadzīvisko sajaukšanos.

cijas laikā. Ja nav rados, tad ir draugu lokā, starp kolēģiem, kaimiņos. Diemžēl mēs kā tauta neesam mācējuši nošķirties no svešajiem ienācējiem. Un tur arī ir atbilde, kāpēc dekolonizācija nav bijusi un nav pieprasīta. Jo gandrīz katram ir kāds rads, draugs vai kaimiņš, kuru “noteikti vajag atstāt”, pat tad, ja pārējos vajadzētu sūtīt atpakaļ uz dzimteni...

Tāda ir situācija, lai kā mums arī tas nepatīktu. Cilvēciski var saprast tos, kuriem tā ir ģimenē, bet tas nevar būt par attaisnojumu, ja runa ir par tautas pastāvēšanu.

DDD: Vai tādēļ vajadzētu atteikties no dekolonizācijas?

V.B.: Nē, nē – pavisam noteikti dekolonizācija ir jāveic. Mums tikai jādomā, kā to īstenot.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

MILITĀRISTS BRUNČOS JEB VAIRA VĒLAS KARU

Ir cilvēki, kuri nespēj dzīvot bez kara. Īpaši raksturīgi tas ir Krievijai, kas tā vien šķiet, ka meklē kādu kam uzbrukt. Nepāprotams pierādījums tam ir kara slavināšana ik gadu 9. maijā. Šajā pat datumā Krievijas galvaspilsētā notiek varenas militāras demonstrācijas, kas jaušami popularizē vardarbību. Atcerēsimies, ka uz kara slavināšanas svinībām 9. maijā devās arī kādreizējā Latvijas Valsts prezidente Vaira Viķe-Freiberga. Viņa bija vienīgā no Baltijas valstu prezidentiem, kas devās slavināt tās armijas, kas okupēja Baltijas valstis, uzvaru.

2. marta tālruņa sarunā ar Latvijas Televīzijas raidījumu “Panorāma” Vaira Viķe-Freiberga nosodīja Krievijas agresiju pret Ukrainu. Interneta vietne apollo.lv citē Freibergas teikto: “Man ir tiešām pretīgi skatīties uz šo glēvo reakciju no visas pārējās pasaules.” Ko Freiberga ar to domāja? No tā, ka viņa nosoda Krievijas rīcību, izriet, ka Freiberga aicina pārējo pasauli nostāties Ukrainas pusē. Citiem vārdiem sakot, uzspēlēsim kariņu – Planēta pret Krieviju. Divaini ir tikai tas, ka 9. maijā bijusi prezidente bija pretējā nometnē. Bet kāda starpība? Galvenais taču ir karot! Turklāt to visu pastiprina fakts, ka tieši Vairas Viķes-Freibergas laikā Latvijas armija tika iesaistīta Irākas okupācijā.

Andris Petrovs

www.2q.lv